Desen de V. CRIVĂȚ

Cu toate că în ziua de 23 August din Sala Mărului s-au prezentat două concasoare, în cadrul sarcinilor de mică mecanizare, la cariera Păltinoasa, spargerea pietrei continuă să se facă în mare măsură manual.

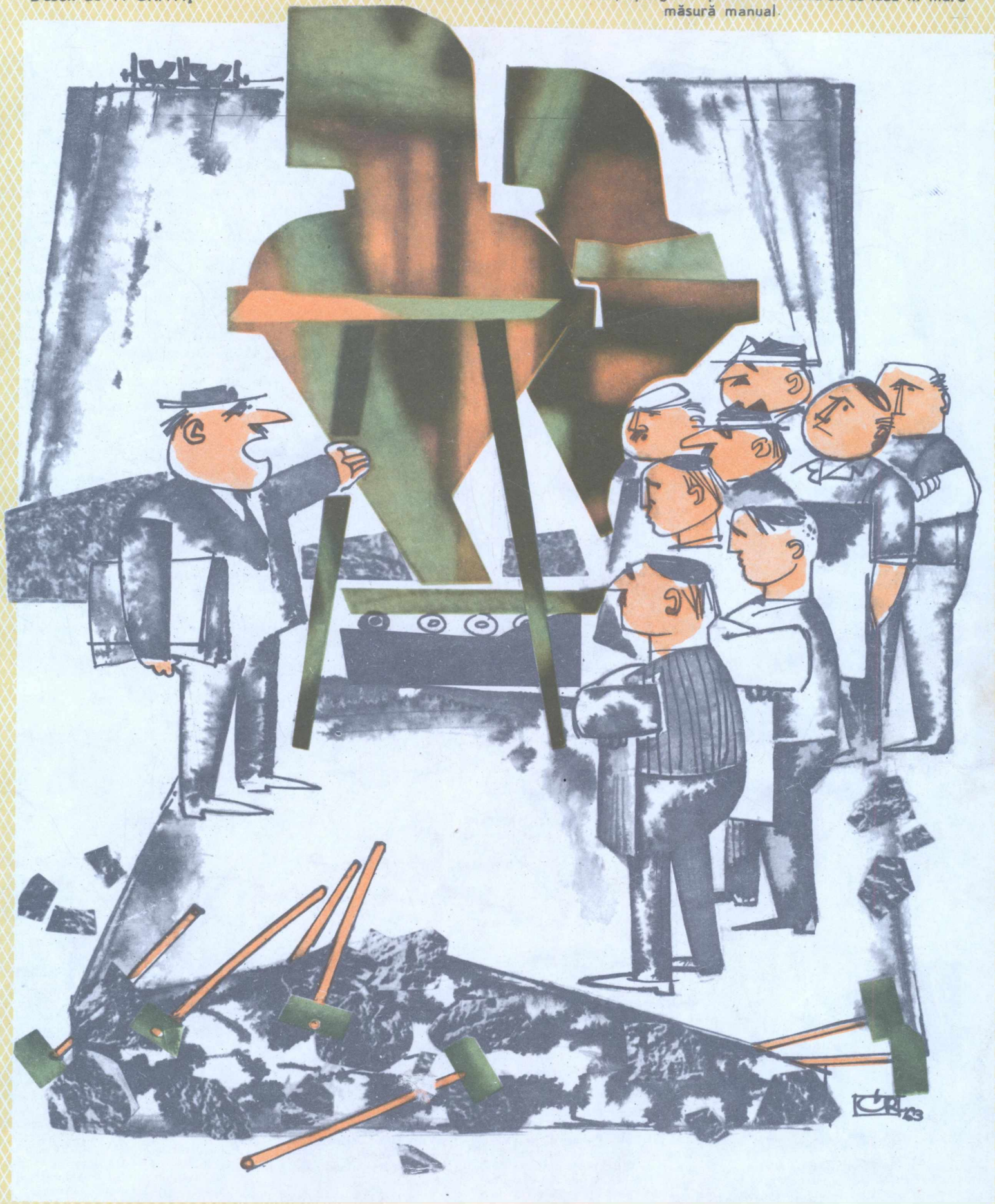

— Și-acum, după ce v-am explicat cum funcționează concasoarele, toată lumea pune mîna pe ciocan și trece la treabă!

urzica

AMBASADORUL EXTRAORDINAR AL COEXISTENȚEI — MERCUR

Prezentarea scrisorilor de acreditare

Desen de CIK DAMADIAN

VICTOR EFTIMIU

A m GEORGE

Numele revistei „Urzica", la care colaborăm cu drag și a cărei apariție sute de mii de cetățeni ai republicii o așteaptă cu nerăbdare, mi-aduce aminte de „Furnica" de odinioară.

Această publicație apărea săptămînal, în primele decenii ale veacului și era scrisă de George Ranetti și Nae D. Țăranu.

Pe vremuri, Ranetti era citat în fruntea umoriștilor noștri și, nu odată, imediat după Caragiale: probabil, cititorii asociau la „Scrisoarea pierdută", actul comic „Romeo și Julieta la Mizil", în care era persiflată aceeași lume provincială, pe care maestrul comediei noastre satirice a dăruit-o scenei romînești.

Poet, gazetar, dramaturg, George Ranetti era un om curajos, spiritual, democrat convins, antimonarhic, inamic al exponenților societății burghezo-moșierești, pe care, cu perseverență, ani întregi, a zeflemisit-o în paginile „Furnicii", ilustrată de caricaturiști care, mai tîrziu, aveau să devină fruntași ai picturii noastre: Camil Ressu, Iser, Șirato.

„Calul de bătaie" al „Furnicii" era conu Iancu Kalinderu, administratorul domeniilor coroanei; în el George Ranetti vedea prototipul societății dinastico-politice afaceriste. Ilustrații numeroase de talentatul Ary Murnu, fratele elenistului G. Murnu, traducătorul „Iliadei", l-a trecut la nemurire pe acest exponent al păturii suprapuse și, alături de el, politicieni ca „Dom Paladu" (Gh. Palade) și alte figuri „politice" și „culturale."

Favoritul „Furnicii" era actorul Ion Brezeanu, al cărui cuvinte de duh și atitudini de mare preot al zeului Bachus făceau deliciul cititorilor. Dacă, pentru Ion Brezeanu, revista lui Ranetti n-avea decît desenuri și fraze favorabile, mai puțin cruțător era polemistul cu familia regală. Irespectuos pînă a provoca pe judecătorii care-l acuzau de crima de lese-majestate, Ranetti n-avea nici un fel de ploconeli față de coroana monarhică, pe care desenatorii săi o schițau cam pe-o ureche.

Un regat pentru-o țigare
A grăit un nu știu-care
Dar azi, avînd în vedere
Monarhismul în scădere
Orce post eu aș alege,
Chiar și popă la Mizil,
Decît acest post de rege
Azi atita de fragil!

BĂTĂLIA DE LA CĂ

Nu știu cum s-o fi simțit Sinan Pașa după bătălia de la Călugăreni (iulie 1593) cu cei minus trei dinți și zece mii de spahii ai lui, dar — eu, unul, — m-am simțit, ultrafericit, după bătălia mea de la Călugăreni (septembrie 1963) — — în primul rînd — fiindcă am izbutit să ocup — după o luptă crîncenă și corp la corp, un loc în autobuzul de pe ruta Călugăreni-Filaret-București și — în al doilea rînd — pentru că — la controlul făcut, discret, cu limba, pe de-asupra, — am constatat că am, în gură, toți dinții cu care mă avîntasem la atac.

Mi-am luat, deci, locul, lîngă fereastră și zdrobit de vitejie, cu mușchii burdușiți și oasele semi-fracturate — am răsuflat ușurat, ca un om căruia i se scot patruzeci de ventuze de pe spinare.

Autobuzul era — vorba unuia de lîngă mine — „plin de aglomerație, pînă la refuz".

Și nu numai cu călători umani, așa cum prevăd — strict — regulamentele rutiere, în vigoare.

Majoritatea pasagerilor, o constituia o armată întreagă de orătănii, de diverse mărimi, penaje și registre vocale: pui de găină, legați de picioare ca ocnașii, găini moțate și maternele, cocoși cu pinteni de artiliști și creste de studenți la arte plastice, curci cu mutre de călugărițe în postul mare, curcani cu pămătufuri de ras înfipte în gît, rațe cu mers de gravide în luna a noua, gîște cu labe de scafandri și țigarete de chihlimbar în cioc, o bibilică pestriță ca un costum de sport, plus o serie de jivine domestice: un cotoi cu mustăți de surugiu de pe vremea diligenței și coada ca o viperă cusută la spate, miei tricotați din propria lor lînă, un cățelandru de vînătoare, legat cu urechile, peste fălci, ca un suferind de măsele, un iepure, cu urechi de măgar dat afară din slujbă ca necorespunzător, toți și toate — îmbarcați în paporniță burdușite, tîrne deșelate, plase știrbe, coșuri ciunge, desagi devitaminizați și cuști aproximative.

Și mai era și un purcel roz-alb de parcă, taică-său, ar fi fost sirop de zmeură și, maică-sa, înghețată de lămîie, care se odihnea, cu ochi spîni și roșii ca de cartofor, în poala unei țațe înțăglate cu doi dinți în față și trei limbi în gură, înfășat într-un sac la pensie, ca un copil într-un plăpămătaș, primit cadou — la botez — de la nașă.

Cel de lîngă mine, începu să vorbească singur, îmbrățișînd — într-un gest circular — tot conținutul mașinii.

— Țț! Țț! Țț! Ce porcărie! Parcă am fi în coteț, nu în autobuz.

— Exact! — îi răspunse cineva din spate. Dar, fiindcă coțetul e pe roate de cauciuc, îi zice autobuz.

— Dar ce se fac cei care n-au putut să ocupe loc în autobuz?

— Ce să facă? Rămîn auto-buzați răspunsei eu, ca umorist ce mă aflam.

— Pe ce bază?

— Pe auto-bază!

Și zicînd, am închis ochii, în semn că nu mai am conversație.

În sfîrșit, șoferul se urcă la volan, mașina se opinti și porni într-o hărmălaie de nedescris.

Cei rămași „pe jos" înjurau de mama autobuzului, cei dinăuntru se certau pe locuri, pe bătături, pe ghionți și pe bagaje și — trezite din picoteala și reveria lor rurală — gîștele începură să gîgîie, curcanii să strănute, puii de găină să cîrîie, găinile să cotcodăcească, mielul să behăie, cățelul să latre, purcelul să guițe, rațele să măcăie, bibilica să păcătuiască, cotoiul să miaune, cocoșul să anunțe miezul nopții la zece dimineața, iepurele să mustăcească spre rochia

...tiri

RANETTI

Ranetti a colaborat ani întregi la „Viața Romînească" ieșeană, cu scrisori din București. A tipărit, prin 1904-1905 cronici teatrale la „Universul", ziarul întemeiat de bunul italian Luigi Cazzavilan, cotidianul popular ale cărui destine au încăput, mai tîrziu, pe mîinile nefaste ale unor aventurieri ai presei, favoriți ai văduvei lui Cazzavilan, faimoasa Teodora: Nae Dumitrescu-Cîmpina și Stelian Popescu.

Într-o scrisoare în versuri, adresată la Berlin lui I.L. Caragiale, Ranetti scotea aceste strigăte amare:

Numai franțuzească auzi prin saloane
Și ar fi ridicol dacă-ntre cucoane
Te-ai sluji de graiul lui Miron Costin..
Ce noroc, maestre, că stai la Berlin!

Mulți ce se răsfață azi în bogăție
Prădară a obștei seacă visterie
Și toți albi scoși fură ca floarea de crin
Ce noroc, maestre, că stai la Berlin!

Trîntorii-n orașe de-mbuibare crapă
Iar țăranul n-are după ce bea apă...
E tratat mai bine în ocnă-un asasin...
Ce noroc, maestre, că stai la Berlin!

Cu George Ranetti am petrecut vara lui 1911 la Brașov. De acolo am plecat împreună spre Blaj, la festivitățile ce comemorau cincizeci de ani de la înființarea „Astrei" (Asociația culturală transilvană, pentru literatură și teatru).

Am plecat în automobilul dărăpănat al unui ardelean de treabă, Andrei Popovici, care luptase în rîndul burilor, împotriva imperialismului britanic.

Mașina vetustă (deja!) a amfitrionului nostru se detraca la fiecare cinci kilometri. Trenuri încărcate de pelerini, în drum spre Blaj, treceau mereu, spre delectarea pasagerilor, în contemplarea amuzantă a celor trei nefericiți care învîrteau manivele și pompau cauciucuri, în mijlocul șoselei.

La Blaj s-a petrecut memorabila scenă cînd, la un banchet, scriitorul Scurtu a ridicat paharul „în cinstea marilor noștri umoriști I.L. Caragiale și G. Ranetti" și cînd Conu Iancu a bătut cu pumnul în masă, vociferînd:

— Eu nu sînt un umorist! Eu sînt un profund sentimental!

CICERONE THEODORESCU

UN EXEMPLU...

— Ce, s-au supărat albinele
Și te-au pus pe fugă, Moș-Martine?
— Nu știu, zău, le-am vrut doar binele:
Le-am făcut inspecție-n prisacă...

— Poate-mi spui ce ai cu vacile:
Nu le lași în liniște să pască?
— Nu mă cunoșteau, săracile!
Și... mă prezentai, să mă cunoască...

— Ești pe grabă? Cin-te caută?
Ce alergi de-ți sfîrîie călcîiul?
— Cîinii ăștia!... Prea se laudă!
Dar degeaba: tot eu sînt întîiul...

★
★ ★

— Un exemplu ești, Martine...
(Zice pasărea din pom)
Un exemplu cu jivine —
Dar se-ntîmplă și la om!

Cu toate că centrala termică a cvartalului de blocuri din Cartierul Mihai Viteazul din Suceava nu a funcționat bine încă din iarna anului trecut, defecțiunile nu i-au fost remediate nici pînă în prezent.

...GĂRENI

de TUDOR MUȘATESCU

unei pasagere — verde și înfoiată ca o varză cu gura în jos și clacsonul șoferului, să ragă ca o turmă de măgari, la barieră, cînd trece acceleratul, deși — de fapt — nu trecea decît o vacă cenușie ca de sare și simplă ca de Brâncuși.

Nu știu cum, dar — cu tot vacarmul acesta infernal — biruit de oboseală, am ațipit. Și nu știu prin ce secret profesional al creerului, în somnul meu hurducat, peisajul, oamenii, realitățile, au dispărut, dînd — în schimb — simțire și glas omenesc, necuvîntătoarelor cu care călătoream, în devălmășie și, cărora, le dau cuvîntul în continuare:

CURCANUL: (umflîndu-se în pene, atît cît îl permite jumătatea de desagă în care se află „cazat") Extraordinar, dom'le, ce se înghesuie și oamenii ăștia în autobuz! Nu mai avem loc de ei.

CURCA: (din jumătatea de desagă de alături, cu 1/2 glas) Să te curcești, nu alta (se crucește) Mă întreb de ce le permite personalul de bord!

UN BOBOC DE RAȚĂ: (iepurelui) Nene! Ce e aia personal de bord?

CURCANUL: Ce, nu știi?

COCOȘUL: Nu știe el de-astea... E încă boboc. (profesoral) Personalul de bord, drăguță, înseamnă șoferul și cu taxatorul autobuzului.

(Urmare în pag. 15)

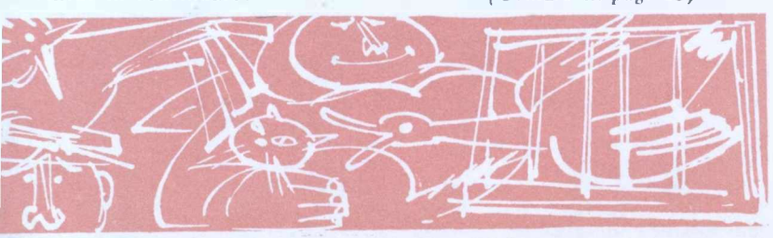

— Te-ncălzești la frigider?
— Ce vrei? Ăsta are zero grade, pe cînd caloriferul are minus 20, ca afară!!!

Desen de N. CLAUDIU

NICOLAE MINEI

(CUNO)ŞTIINŢE NATURALE

Ora de ştiinţe naturale. Faţă în faţă, stau elevul şi profesorul. Unul din ei e nepăsător, ba chiar niţeluş plictisit. Celălalt e foarte amărît şi, după figura lui, se cunoaşte că mintea îi lucrează cu febrilitate pentru a ieşi dintr-o situaţie în comparaţie cu care Labirintul regelui Midas era un bulevard larg şi drept...

Nu, n-aţi ghicit! Cel nepăsător e elevul, iar deznădăjduitul căutător de ieşire din situaţie e profesorul de ştiinţe naturale.

Acesta este un om care îşi cunoaşte bine elevii. El ştie că cel din faţa lui are două trăsături principale. Una negativă: nu învaţă niciodată. Alta pozitivă: tatăl lui e vecin cu un inspector de la secţia de învăţămînt a sfatului popular raional. Sînt zece minute de cînd trăsătura negativă ar fi cerut un 2 în catalog. Dar pedagogia impune — nu-i aşa? — să se cultive calităţile şcolarilor.

Profesorul intră în al unsprezecelea minut de ascultare:

— Cu ce se hrănesc păsările? întreabă el cu un zîmbet care în intenţie e încurajator, dar în realizare e numai istovit.

De data aceasta, elevul răspunde fără nici o ezitare:

— Cu ouă!

O expresie de acută suferinţă alungă zîmbetul de pe figura profesorului:

— Nu, dragul meu, nu cu ouă... Îmi pare destul de rău... Deşi e multă logică în ce spui tu: păsările fac ouă, deci dacă s-ar hrăni cu ele, ar avea mîncarea la îndemînă... Numai că, din păcate, pentru ele asta ar fi ca şi cum şi-ar mînca proprii lor copii. Ţie ţi-ar place să-ţi mănînci copiii?

— Eu n-am copii! răspunde, virtuos, elevul.

Profesorul se grăbeşte să abandoneze acest delicat subiect.

— Evident, evident!... Prin urmare, ia să vedem: cu ce se hrănesc păsările?

— Nu se hrănesc cu nimic! decide elevul.

Mîna profesorului se îndreaptă spre tocul care va înscrie nota 2 în catalog. Dar, aşa cum ne învaţă fiziologia, mîna ascultă de creier, iar creierul profesorului îşi imaginează acum o discuţie prietenească între cei doi vecini — tatăl elevului şi inspectorul de la secţia de învăţămînt. „Nu ştiu ce are profesorul de naturale cu băiatul meu, spune îndureratul părinte, dar îl persecută îngrozitor!" Inspectorul se încruntă... Iar profesorului nu-i plac oamenii încruntaţi, mai ales cînd sînt inspectori. De aceea, mîna lui nu apucă tocul, ci se mulţumeşte să bată o discretă darabană pe catedră.

— Ba da, dragul meu, spune el încercînd fără succes să simuleze un rîs vesel, şi păsările se hrănesc!... Se hrănesc cu mus...

— Cu must? se informează interesat elevul.

— ... cu...

— Cu, cu?

— Muscu...

— ...liţe! strigă clasa în cor.

— Vă rog să nu suflaţi! spune sever profesorul. Şi cu ce altceva se hrănesc păsările?

Fruntea elevului se încreţeşte, muncită de ceea ce îndeobşte se numeşte o matură chibzuinţă

— Cu muşte! izbucneşte el triumfător.

— Bravo! exclamă şi mai triumfător profesorul. Foarte bine! Destul!... Ai ştiut, dar pe viitor să dai mai multă atenţie amănuntelor.

Şi ascultătoarea lui mînă notează caligrafic în catalog: 7. Elevul se îndreaptă agale spre bancă. Profesorul îi mai pune totuşi o întrebare suplimentară:

— Ce mai face tovarăşul Pavelescu?

— Care Pavelescu?

— Vecinul vostru... Tovarăşul Pavelescu de la sfat...

— A, ăla... S-a mutat de două luni!... Acum lucrează la Baia Mare.

De vorbă cu IURIE

DESPRE UN AUTOBUZ, TEATRU

Lucru ciudat: după Iurie Darie a trebuit să alerg cu acceleratorul prin incinta „Teatrului de Comedie". Ca un făcut, unde apăream eu dispărea actorul. Probabil că nu aveam o mină veselă în momentul cînd l-am descoperit într-un birou ceva mai retras, pentru că m-a privit cu oarecare tracă:

— Va să zică, dumneata eşti de la „Urzica"!

— Da — am răspuns eu pregătind carneţelul şi stiloul.

— Aţi vorbit cu tovarăşul director?

— Desigur!

— Atunci, nu mai e nimic de făcut. Am să vă explic cum s-a întîmplat totul, cum am venit cu întîrziere. Tocmai cînd mă pregăteam să mă sui în 32...

— Aş prefera să începem cu data cînd v-aţi suit în leagăn. 1932?

— Nu. 1929. Dar vă rog să notaţi că eram un copil foarte cuminte.

— Sînt sigură!

— N-am spus niciodată minciuni şi eram în general foarte disciplinat, aşa că povestea cu autobuzul n-are nici o legătură cu...

— Fireşte. Să ne întoarcem la subiect. Va să zică, eraţi un copil exagerat de cuminte. Din ce cauză?

— Din cauză de... mamă. Era educatoare şi repetiţiile generale, vă daţi seama, le făcea cu mine!

— Unde aţi absolvit liceul?

— La Timişoara.

— Aveaţi vreun talent mai deosebit?

— Din păcate, două. De aceea profesorul de romînă şi cel de desen aveau dese „discuţii" în privinţa viitorului meu. Unul era de părere că am un deosebit simţ artistic pentru scenă, celălalt că adevărata mea chemare e pînza.

— Şi pînă la urmă?

— Am debutat într-adevăr pe pînză — dar în film.

— Cum au descoperit profesorii dv. talentele de care vorbeaţi?

— La 17 ani am trimis nişte caricaturi politice Urzicii, semnate D.I., la care mi s-a răspuns: „Perseveraţi. Aveţi talent!" Dar cînd m-am prezentat la redacţie, şi-au pus mîna în cap. Eram atît de tînăr încît dacă perseveram nu mai scăpau de mine... cîteva decenii.

— Alea jacta est...

— Exact. Nu mai aveau ce face şi... am perseverat.

— Cînd v-aţi suit prima dată pe scenă?

— La absolvirea liceului, conform tradiţiei, am iniţiat un spectacol. S-a montat piesa „Iepuroii", de M. Axente, pe care a regizat-o colegul meu de bancă... Mircea Avram. Tot atunci a „debutat" alături de mine colegul meu Petre Popa de la Teatrul „C. Nottara". În această piesă am interpretat primul meu rol de... june-prim, în care trebuia să cînt şi la chitară, şi din „voce".

— Cu toate că nu eraţi încă în... „Vacanţă la mare".

Iurie Darie zîmbeşte cu modestie.

— Da... deşi absolvisem liceul mai aveam mult pînă la... vacanţă...

— Ce-aţi făcut după absolvirea liceului?

— Am dat examen la Arte Plastice şi, pentru că nu aveam ce face, pînă la afişarea rezultatelor m-am prezentat şi la Conservator pentru examenul de regie...

— De regie?

— Nu credeam că am talent de actor. Numai că, fîstîcindu-mă, în loc să nimeresc la comisia pentru regie am nimerit la cea pentru teatru şi... am fost admis.

— Care a fost primul rol interpretat pe scena Conservatorului?

— Romeo, sub directa supraveghere a mult regretatului Mihai Popescu. Îl văzusem jucînd pe scena Naţionalului şi am fost atît de impresionat de marea sa interpretare încît atunci cînd m-a întrebat ce rol aş vrea să lucrez în clasă n-am stat mult pe gînduri şi am răspuns... Romeo! Astăzi nu aş mai face-o cu atîta uşurinţă...

— Cînd aţi apărut pentru prima dată în film?

— Cu totul întîmplător. Cu ocazia împlinirii numărului 100 al revistei „Luminiţa" pe care, împreună cu alţii, o ilustram, am apărut în cîteva secvenţe, desenînd. Credeam că nu fac două parale pentru film, dar operatorul Gologan m-a şi văzut printre... „Nepoţii Gornistului".

— Apoi?

— Terminînd Conservatorul, am început cu adevărat munca de actor: filme, piese...

Un zîmbet uşor trece pe figura interlocutorului meu...

— Rolul cel mai uşor de interpretat mi s-a părut cel din „Pe răspunderea mea". Veneam după patru luni de „armată", tocmai de la Rucăr, unde turnam „Alarmă în munţi" — direct în rolul principal. Colega mea, Ileana Iordache, nu-l uită nici azi. I-am făcut multe necazuri.

— Cum?

— În scena unde trebuia s-o sărut, interpretam rolul cu atîta sinceritate încît actriţa şi regizorul erau disperaţi. În caietul de regie nu exista indicată o peliculă de-asemenea proporţii...

— Alte amintiri în legătură cu filmele ulterioare?

— În „Băieţii noştri" am fost huiduit...

— Ce-aţi spus? Nu se poate...

— Nici eu nu credeam, dar aşa a fost. Trebuia să filmăm pe stadionul „Republicii". În consecinţă, în pauze ocupam terenul şi începeam... meciul. Nefiind un fotbalist de mare talent, trăgeam nişte lumînări... ca din praştie. Spectatorii, uitînd că nu au de-a face cu sportivi, au început să ne ia în serios şi la a treia minge ratată au început să mă huiduiască în asemenea măsură încît de frică am intrat cu mingea în... poartă.

— „Vacanţa la mare" v-a prilejuit amintiri mai plăcute?

— Pentru noi n-a fost nici vacanţă şi nici mare!

— Cum adică? Doar plaja n-a fost trucată...

— Sigur că nu, dar noi filmam pe plajă îmbrăcaţi. Aşa că...

— Şi cu „Pisica de mare" la fel aţi păţit?

— Nu. Pisica a fost mai... blîndă

DARIE

FILM ŞI DESPRE INTERPRETAREA ROLULUI DE... TATĂ

IURIE DARIE
(autoportret)

— În sfîrşit, acum aţi ajuns la „Umbra". Ce ne puteţi spune despre ea?

— E una dintre piesele cu care „Teatrul de Comedie" a fost în turneu la Moscova.

Succesul de care teatrul nostru s-a bucurat printre spectatorii din Uniune a adus celor care au jucat în „Umbra" şi în celelalte piese cu care am plecat în turneu ...multă lumină şi căldură.

— Ştiu că aţi jucat în foarte multe piese şi filme. Care rol v-a plăcut cel mai mult?

— Toate. Un actor trebuie să-şi iubească toate rolurile, ca să le poată interpreta veridic...

— Totuşi, nu se poate să nu aveţi un rol mai apropiat de inimă. Unul pentru care, ca să zic aşa, aţi fost destinat.

— Rolul cel mai drag a fost unul pentru care n-am fost... destinat. A fost rolul din „S-a furat o bombă".

— Exact. A fost rolul în care actorul Iurie Darie a fost foarte apreciat şi la noi, şi în străinătate.

— Într-o zi, mă aflam la Cinematografie cu totul întîmplător. Tocmai se făcuseră mai multe încercări pe peliculă pentru găsirea eroului principal. Întîlnindumă, Gopo m-a privit încruntat. Credeam că e supărat pe mine şi am căutat să dispar cît mai repede... „Stai — zice — du-te sus la garderobă şi îmbracă un costum de-acolo. Vezi că e unul pe scaun. Nu l-am întrebat de ce. Ştiam că lui Gopo nu-i place să i se pună prea multe întrebări. Costumul pe care l-am găsit era... cu trei numere mai mic, dar tocmai acesta a şi fost... unul din motivele pentru care am fost ales. Arătam atît de caraghios şi de nevinovat totodată, încît, văzîndu-mă, Gopo a exclamat:

— Ecce homo!

— Exact... omuleţul. Da, a fost unul din rolurile mele cele mai dragi.

— Cine v-a ajutat să-l interpretaţi atît de bine?

— Gopo şi... desenul lui. Omuleţul pe care îl cunoaşte o lume, îi seamănă foarte mult. Gopo era ispitit la un moment dat să joace el rolul... Dar spre norocul meu...

— Aş vrea să ştiu, profesiunea de actor v-a răpit culorilor?

— Deloc. Mai desenez încă pentru copii. Am ilustrat de-altfel volumele lui Gelu Naum, Octav Pancu Iaşi şi altele. Dar de ce întrebaţi?

— Pentru că aş vrea să avem caricatura dv. şi mă întreb dacă sînteţi în stare să vă faceţi... figura. Ştiţi să desenaţi?

— Păi, eu cred că... n-am uitat.

— Nu. Mă refeream la emisiunea dv., de la „Televiziune", intitulată „Ştiţi să desenaţi?"

— A! Dar nu e deloc a mea. Textul e scris de Octav Pancu Iaşi. Şi, în general, ne străduim ca emisiunea să fie un bun al copiilor...

— Observ că vă plac mult copiii. De ce?

— Pentru că sînt... tată.

— De mult?

— Din 1959.

— E un rol greu?

— E cel mai uşor pentru că... textul e al meu.

— O ultimă întrebare: După părerea dv., ce credeţi că e umorul?

— Umorul? — zîmbeşte Iurie Darie. Umorul e atunci cînd... Birlic e serios.

Cu această spirituală glumă închid carneţelul şi mă ridic să plec.

— Cum, nu mai notaţi nimic? Problema cu autobuzul...

— Dacă aveţi vreo neplăcere cu autobuzul trimiteţi o sesizare şi...

— Cum? Să mă reclam pe... mine?

— ?

— E drept că am întîrziat azi zece minute la repetiţii din cauza autobuzului, dar...

— Înţeleg. Credeaţi că am venit să vă critic?

— Păi... ce-aţi discutat cu tovarăşul director?

— Nimic grav. Am insistat să ne acorde un interviu şi tovarăşul Radu Beligan pentru... cînd va avea timp.

— Va să zică..

— Exact.

— Ca să vezi cum te duc gazetarii cu vorba. Atunci vă rog să nu treceţi în interviu povestea cu autobuzul. Mă fac de rîs...

— Asta şi vreau: e un interviu umoristic. Altminteri, care e poanta?

RODICA T. FLOREA

— Şi acum să mai zică cineva că la noi în gospodărie nu se fac pregătiri pentru iarnă!!!

Desen de
A. ANDRONIC

NICOLAE TĂUTU

Îţi mai aduci aminte, doamnă,
De Cincinat şi vechea-i toamnă.
Cînd luna argintă pe lacuri
Tristeţile atîtor veacuri
Şi-o lebădă încet trecea
Să prindă alba ei perdea
Peste cernita igrasie
Să nu se vadă cum tîrzie,
Cădea o frunză de ftizie
Şi-un lemn în sobă nu ardea.

Îţi mai aduci aminte, doamnă,
Cum dragostea în recea toamnă
Ca un narcotic ne-mbăta
Să nu simţim cum solitară
Slăbită mîna tremura
De frig şi foame pe ghitară...

... Cad frunzele şi-acum
dar alţii
sînt ochii care le privesc,
iar tragica lor sfîşiere
azi nu mai e simbol firesc
al renunţării ce odată
pornea din cerul de durere
al sufletului omenesc!
O, toamna, a rămas afară
cu-al ei cortegiu vast de fum
şi de mai cîntă o ghitară
e fiindcă azi întîia vară
într-un Brumar gri şi posac
Simţim în inimi un copac
cu flori şi tril de primăvară!

Cad frunzele, cad
picurînd ulei stelar
peste rănile lacului
în amurg,
ca un mercur
frunzele scad
şi se scurg
pe-al apei cleştar.
Dar am urcat coloane de schele
blocuri, palate şi roşii vîntrele
să susţină
ciorchinii de stele
şi luna, ultima gutuie,
— amăruie —
din grădină!

Petrecere cu depăşiri

Cu figura strălucitoare ca un soare originar din Mamaia, un tovarăş din conducerea Combinatului de celuloză şi hîrtie din Suceava păşi pragul unei cofetării:

— Bună ziua, oameni buni! Duminică se cunună fiică-mea.

— Felicitările noastre, intonă solemn corul vînzătoarelor. Şi cu cine se căsătoreşte fiica dumneavoastră?

— Cu alesul ei, răspunse tovarăşul nostru. E un bărbat simpatic, energic, inteligent, dar ceea ce îmi place mai mult la el, e în primul rînd socru-său, conchise acesta zîmbind. Şi am nevoie pentru nuntă de zece torturi. Vineee?

— Vinee, ciripi responsabila, dar nu la nuntă, vine la botez!

— Păi azi e marţi! Pînă duminică să tot faceţi torturi!

— Tovarăşe, adaugă responsabila, la noi prepararea unui tort durează 30 de zile. Mă rog, pentru cazuri de forţă majoră, cum ar fi căsătoriile sau divorţurile, să spunem, 25 de zile.

Cuscrul se clătină buimăcit:

— Nu înţeleg! Ca să mestecaţi un pumn de făină cu cîteva gălbenuşuri, peste care adăugaţi 100 grame de unt, 200 grame nuci, se bate bine, se adaugă zahăr cît cuprinde, se toarnă în forme, se pune la cuptor pînă se rumeneşte, apoi se scoate şi se glasează cu 50 grame ciocolată şi se stropeşte cu 100 grame zahăr ars, aveţi nevoie de 25 de zile?...

— Cel puţin!... Pînă spargi ouăle, pînă desparţi albuşul de gălbenuş, pînă cîntăreşti făina, pînă spargi nucile, zău, amînaţi nunta pentru la primăvară şi vă livrăm comanda în termen.

***

Un alt tovarăş din conducerea Combinatului de celuloză din Suceava, păşi ţanţoş pragul unei cooperative de croitorie:

— Tovarăşi, vă salut şi la mai mare! Un prieten al meu, un tovarăş drag, coleg de Combinat, îşi mărită fata. Vă rog să-mi călcaţi costumul ăsta. E şifonat la mîneci şi la genunchi.

— Cînd aveţi nunta?

— Nu eu, fiică-sa! Duminică.

— Ha! ha! ha!...

— Ce-i de rîs în treaba asta? Că se mărită ea, ori că se însoară el?

— Asta nu-i de rîs... De rîs e că ai pretenţia să-ţi călcăm costumul pînă duminică.

— Păi azi e marţi!...

— Tovarăşe, la noi călcatul unui costum necesită 45 de zile! 20 de zile pantalonii, 20 zile sacoul... Vesta n-o mai punem la socoteală. Merge repede. În cinci zile e gata. Ce vă miraţi? E mult? Zece zile o mînecă, zece zile a doua mînecă, cinci zile un genunchi... Dacă doriţi să vă călcăm numai o mînecă şi un genunchi, vă servim rapid: în două săptămîni sînteţi semi-gata... Altfel e greu. Pînă se încălzeşte maşina, pînă se înfierbîntă, pînă întindem haina...

— Pînă întindeţi haina, are mireasa copii!... Ei, cum rămîne?

— Cum să rămînă? Dacă are copii, rămîne mamă!

***

Iată într-o florărie pe un al treilea tovarăş din conducerea Combinatului de celuloză din Suceava.

— Tovarăşă dragă, duminică sînt invitat la o nuntă.

— Şi doriţi flori?

— Eu nu doresc, dar aşa se obişnuieşte... Şi dacă se obişnuieşte, cumpăr. Crizanteme. Poftim adresa. Trimiteţi duminică...

— V-aţi decis cam tîrziu!

— Păi azi e marţi.

— Da, azi e marţi, nunta e duminică şi pînă duminică n-ajung florile la destinaţie...

— De ce să n-ajungă? Florăria se află la 300 de metri de mireasă. Uite floarea, uite nunta!

— Ce vorbiţi? Să faci nuntă e uşor! Ţac-ţac, s-au văzut, ţac-ţac, s-au plăcut, ţoc-ţoc, s-au pupat, ţoc-ţoc, hop la sfat şi gata! El muchi-ţuchi, ea ţochi-rochii şi uite nunta! Dar ca buchetul să ajungă duminică la destinaţie e dificil, tovarăşe! Pînă îl aranjezi, pînă îl sortezi, pînă îl ambalezi, pînă îl expediezi!...

— Dar aveţi florile chiar aici în magazin!

— Aşa e, dar floarea nu-i ca mireasa. Floarea trebuie luată domol, cu băgare de seamă, floarea trebuie învelită, trebuie aleasă. Floarea nu-i ca mireasa, floarea o ia fiecare în mînă, o admiră, o miroase, trebuie să corespundă. Pînă o alegem, pînă o ambalăm... aşa cam, peste trei duminici, poate să ajungă la destinaţie. De ce să ne grăbim? Că floarea nu-i ca mireasa...

***

Un salariat al Combinatului de celuloză din Suceava se prezintă în biroul şefului:

— Tovarăşe şef, eu socotesc exagerat timpul pe care l-aţi fixat pentru aprovizionarea Combinatului cu materii prime. De pildă, pentru aprovizionarea cu colofoniu aţi prevăzut în scripte 43 de zile. Enorm!...

— Tovarăşe, colofoniul nu e crizantemă, bufni acesta supărat.

— Mă rog?

— Colofoniul, zic, nu e crizantemă! Colofoniul ca şi mireasa poate să mai aştepte.

— Mă rog?... A, da, mireasa poate să mai aştepte, că nu e materie primă pentru Combinatul nostru. Dar ziceam de colofoniu! Pentru ce să ne trebuiască 43 de zile, cînd noi îl putem avea aici în cîteva ore. Că doar depozitul de unde ne aprovizionăm e chiar alături. 43 de zile! Enorm!

— Mai bine să-ntreacă decît să n-ajungă!

În răstimp, în birou îşi făcură apariţia şi ceilalţi doi şefi.

— De exemplu, continuă salariatul nostru, pentru aprovizionarea cu sulfat de sodiu aţi prevăzut un termen de 30 zile. E mult...

— Mult? Sări unul din şefi. Mult? Ştii dumneata că la cooperativă călcatul unei manşete ţine 20 de zile? Şi că era să se amîne nunta din pricina unei mîneci?...

— Mă rog?... Ştiţi... sulfatul de sodiu se găseşte chiar în depozitul de alături. În maximum o zi ne putem aproviziona!... Aşa că noi, scriptic, minţim.

— Tovarăşe! izbucni şi al treilea şef. Sulfatul nu e mireasă, şi nici sodiul tort! E clar?

— Clar, tovarăşe şef! Dar presupunînd că mireasa nu-i sulfat şi nici nunta colofoniu, şi aici în linii generale nu vă contrazic, eu susţin totuşi că dv. aţi umflat intenţionat timpul necesar aprovizionării. De ce 43 şi respectiv 30 de zile cînd ne-am putea aproviziona într-o zi, hai să zicem, două! De ce să exagerăm?

— Fiecare gospodar îşi lasă o rezervă de zile... Dumneata ştii că am rămas fără tort la nuntă din pricina acestei rezerve? 30 de zile preparatul unui tort!... 30 de zile pentru 100 grame de făină, 50 grame de zahăr, 100 grame colofoniu...

— Îmi permit să vă atrag atenţia că la tort nu se foloseşte colofoniu.

— Ştiu, dar mai bine îl foloseam. Puneam colofoniu în loc de gălbenuş, sulfat de sodiu în loc de nuci; n-ar fi fost cine ştie ce gustos, dar cel puţin îl aveam la vreme. Preferam ca invitaţii să spună: „Ce om original! A servit ciocolată de colofoniu" decît să spună: „Ce Harpagon! în loc de tort a servit mere murate!" Înţelegi? Că pentru tort ar fi însemnat să aştept o lună!

— Şi o lună pentru crizanteme!...

— E clar, tovarăşe şef! Au lucrat şi ei după metoda dumneavoastră...

— Da, dar ei n-au avut fete de măritat!... 43 de zile pentru aprovizionarea cu colofoniu, nu e mult cînd nu ai fete de măritat!... Noroc că pînă la urmă tot a ieşit nunta cu fast! Ştii dumneata ce nuntă a fost?...

E drept. Ce nuntă a fost!

Dar şi ce muzică o să fie!

I. AVIAN

— Aveţi o pălărie superbă... dar nu se vede nimic!...
— Nu-i nimic! La pauză, pe lumină, o s-o vedeţi mai bine!

Desen de RIK AUERBACH

PUTEREA OBIŞNUINŢEI

— Tovarăşe director, iarna bate la uşă...
— Azi... nu mai primesc.

Desen de DUMITRESCU POMPILIU

Desen de AL. CLENCIU

— N-o întinde aşa, că vreau să-mi fac costum din ea, nu... praşt

CUM AM REUŞIT SĂ FIU ŞMECHER

ŞI CUM NU REUŞESC SĂ MĂ DEZVĂŢ

Dintre toţi şmecherii din lume, cel mai bine se cunosc cei care vorbesc limba şmecherilor. Cînd eşti în mijlocul lor şi nu vorbeşti limba lor, te simţi ca o curcă printre găini. De aceea, dacă nu eşti şmecher, cel mai bun sfat pe care ţi-l dau este să eviţi şmecherii. Eu n-am ştiut să-i evit şi m-am pomenit într-o seară că mă duc cu cîţiva din ei la teatru. Am arătat biletele la control şi ne-am dus la garderobă, unde eu am spus politicos:

— Primeşte-mi, te rog, pălăria şi paltonul.

Primul şmecher s-a uitat la mine cum se uitau copiii din Comorofca la tînărul Adrian, prietenul lui Codin. Pe urmă a scos şi el pălăria, paltonul, şi a spus garderobierei:

— Spînzură-mi inteligenţa şi odăjdia, domnule.

Un altul a mai spus ceva, dar eu n-am putut înţelege. Ceilalţi au rîs. Aş fi vrut şi eu să spun ceva la care să rîdă ceilalţi, dar parcă eu sînt în stare să spun ceva care să nu se poată înţelege?

Am stat şi m-am gîndit: poate că totuşi sînt în stare. În liceu am învăţat franceza şi în facultate engleza. De ce n-aş învăţa acum şi limba şmecherilor? Trebuie să încerc.

Tocmai cînd îmi făceam asemenea gînduri, în orizontul meu apăru o plasatoare, cu un braţ de programe. M-am apropiat de dînsa, am arătat spre program, şi am spus:

— Cît e un ceaslov?

Femeia se uită la mine, parcă aş fi întrebat-o dacă se cultivă cactuşi la Polul Nord. Noroc că nu eram singur. Unul din şmecheri sări numaidecît să limpezească apele:

— Ce, măicuţo, nu ţi s-a developat întrebarea în cap?

Mai sări şi un altul, să pună punctul pe i:

— Dumnealui întrebase cîte carboave să-ţi dea pe un hrisov. Ei, acuma ţi s-a aprins becul?

Acum i s-a aprins. Programul costă un leu. I-am dat leul şi i-am spus cu un gest larg:

— Păstrează restul!

Această frază spirituală a consacrat examenul meu de şmecher, la care reuşisem cu magna cum laude. Curajul îmi da ghes să n-o las pe plasatoare să plece, pînă nu se consumă toată inventivitatea de care sînt capabil. Am întrebat-o:

— Nu cumva eşti ciorbărată?

— ???!

— Dacă nu eşti ciorbă-rată, poate eşti supă-rată! Ha, ha, ha! Am declanşat un adevărat rîs contagios.

Limba şmecherilor se lipise de mine mult mai repede şi mai cu nădejde decît franceza şi engleza. Asta au băgat şi alţii de seamă, pentru că am auzit un necunoscut, spunînd soţiei sale:

— Dragă, să ştii că ăsta nu-i un şmecher care face pe prostul. Ăsta-i un prost care face pe şmecherul.

Şi într-adevăr, făceam pe şmecherul. Am luat-o înaintea celorlalţi, pe scări, spunînd:

— Hai, fraţilor, sus, că avem bilet la balcilindru!

Toţi amuţiseră. Se vede că ajunsesem atît de şmecher, că nu mă mai înţelegeau nici şmecherii. Le-am explicat:

— Bal-cilindru, adică bal-con. Ce naiba...!

— Aşa e, ne-a căzut fisa tîrziu! — au recunoscut ceilalţi, pocăiţi.

S-a încins din asta un rîs pe cinste. Şi foarte bine că s-a încins, pentru că rîsul dă idei. Un scriitor spunea chiar într-unul din romane că există oameni care nu gîndesc cu gîndirea, gîndesc cu rîsul. Cred că aceşti oameni sînt şmecherii. Eu în acea clipă simţeam cum gîndesc cu rîsul.

— Numai de n-aş rămîne aşa — le-am spus cu grijă celorlalţi cînd am ieşit de la teatru.

— Cum adică, aşa?

— Aşa, tot timpul. La serviciu nu merge să gîndeşti cu rîsul. Nici nu vă închipuiţi ce sever e şeful! Cînd o auzi că vorbesc aşa..

— Ce, ţi s-a ars o lampă? — sări şmecherul şmecherilor — La serviciu, schimbi difuzorul. Treci pe unde lungi şi spui lecţia frumos. Te-ai prins?

M-am prins. Numai de nu m-ar lua gura pe dinainte!

La despărţire, le-am strîns mîna şmecherilor mei şi le-am spus:

— La revedere!

— Adio del passato! — răspunseră ei în cor, citînd faimoasa parolă pe care a spus-o Cesar lui Hanibal, sau poate Hanibal lui Cesar, cînd au trecut împreună Rubiconul...

A doua zi dimineaţă m-am dus ca obicei la serviciu. Am semnat condica, m-am dus în birou şi m-am apucat de lucru. Abia m-am apucat şi iată că mă cheamă şeful.

— Uite ce e, băiatule — începu el — mă simt cam rău astăzi.

Zic:

— Poate aţi răcit.

— Exact. Am ieşit cu capul gol. Înţelegi?

— Înţeleg, tovarăşe şef; zic eu convins — că doar gîndesc cu gîndirea.

M-a privit atît de mirat, că am simţit nevoie să aduc precizări:

— Parcă-i mult aicea de înţeles? Aţi uitat inteligenţa acasă şi asta-i tot!

Am simţit că o scrîntisem. Şeful se făcu palid de tot, ceea ce se explică probabil prin aceea că era bolnav. Scrîşni:

— Nu te credeam...

— Nici să nu credeţi, tovarăşe şef — zic — Am glumit. Cu totul din greşeală. N-aţi înţeles gluma?

— Nu.

— Nu e nimic, înseamnă că, cum să spun, v-a căzut fisa cu întîrziere.

— Cum?

— Adică nu vi s-a aprins becul. Dar dacă nu vă simţiţi bine, mergeţi la doctor iar eu o să vă ţin locul, că doar în timpul serviciului nu gîndesc cu rîsul, adică vreau să spun că...

Dar şeful pusese mîna pe palton şi o zbughise. Pe urmă a urcat sus doctorul. Cică l-a trimis şeful. Ca că vedeţi ce şef ciudat am eu: el e bolnav şi-l trimite pe doctor la mine. Am discutat cu doctorul o mulţime de lucruri şi a spus că e foarte mulţumit de felul cum mă prezint. Şi doctorul e ciudat: cică-i mulţumit de mine, dar nici nu m-a consultat. Atîta mi-a spus:

— Bravo, mă bucur că eşti sănătos!

I-am răspuns:

— Bine că sînt sănătos şi nu sînt sănăcubic!

În clipa următoare, doctorul dispăruse.

Nu m-am aşteptat că o limbă care se învaţă aşa de uşor, se dezvaţă atît de greu

Ce să-i faci, dacă mi-a căzut fisa cu întîrziere!

VICTOR PIŢIGOI

Mimica

— Tovarășe, dacă nu te superi, dumneata ești de aici, din Oradea?

— Da, de aici sînt!

— N-ai putea să mă îndrepți la fabrica „Înfrățirea"? Să-ți dau și amănunte: produce tipuri de mașini-unelte, ciocane pneumatice, prese...

— ...raboteze, freze, mașini de găurit...

— De unde știi?

— Păi dacă lucrez chiar acolo!...

— Da? Ei bravo! Nici nu știi cît mă bucur! Am venit să scriu un reportaj pozitiv axat pe succesele uzinei și...

— Pozitiv?

— Da! E drept, trebuia să vin acum vreo șase luni, dar am primit alte sarcini și uite că am întîrziat! Am auzit însă că ați primit felicitări pentru numărul mare de mașini noi și moderne pe care le-ați produs, așa că tot o să am ce scrie! Mai bine mai tîrziu decît niciodată, nu?

— Nu!

— Cum nu, dacă așa e zicala?

— Lasă dumneata zicala, că aici alta-i socoteala! Cunoști jocul ăla, mimica? Unul mimează o zicală, un proverb sau o vorbă, și celălalt trebuie să-l ghicească!

— Îl știu!

— Ia fii atent ce mimez eu aici.

— Am ghicit! Văd că-ți strîngi mîinile și zîmbești! Felicitări, asta mimezi.

— Exact! Dar ia ghicește acuma...

— Acuma... acuma... nu știu...

— Știam că n-ai să ghicești! Am mimat: fleoșc!

— Cum?

— Ce-ai auzit! Întîi felicitări, pe urmă fleoșc!

— Nu te supăra, fleoșc de tot; sau...

— A, nu, nu de tot! Dar poți să mai scrii dumneata reportaj pozitiv cînd e un fleoșc la mijloc?

— Nu merge!... Și cum, frate, ce s-a întîmplat după ce ați fost felicitați?

— Hai să-ți mimez... Ghicești?

— Deschizi o ușă... Care are balamalele neunse... A început să scîrțîie!

— Exact!...

— Și cine a fost de vină?

— Ia uite aici... mimez...

— Aha, ăsta-i unul mare.. directorul... și ăsta-i unul mai mic... inginerul-șef... aha, care acum nu mai este... nu mai este vinovat? Aha, nu mai este deloc... Poți să-mi mimezi și numele lor?

— Pe director îl cheamă V. Bologan iar fostul inginer-șef se numește Naghi Alexandru!

— Ai călcat regula jocului. Trebuia să mimezi.

— Lasă că și ei au călcat regula organizării producției! Și în primul rînd fostul inginer-șef, care răspundea direct de această problemă!

— Va să zică el este principalul autor al fleoșcului!

— El!

— Și ce-a făcut?

— Adică ce n-a făcut! N-a luat măsuri pentru realizarea unui număr mare de repere, deși erau posibilități să fie realizate!

— Și pe urmă ce n-a mai făcut?

— Pe urmă a făcut!

— Atunci e bine!

— Ba e rău! A început fabricația în serie fără ca prototipurile să fie studiate din toate punctele

de vedere și fără ca secțiile să fie dotate cu sculele, dispozitivele și verificatoarele necesare!

— Ascultă, eu cred că Naghi Alexandru n-a ocupat cu adevărat postul de inginer-șef!

— Dar ce-a făcut?

— L-a mimat!

— Da, frate, dar cînd joci o mimică, mimezi fel de fel de noțiuni: succes, realizări, organizare, nu mimezi numai fleoșc! Și uite că din mimica asta a lui s-au tras și altele!

— Adică ce?

— S-a neglijat planificarea operativă a producției și asta a dus la necunoașterea pe teren a realității! Și doar exista și un șef al serviciului Organizarea Producției!

— Are și el vreo vină?

— Are!

— Ia mimează-l!

— Zembrea Gheorghe!

— Mersi!

— N-ai de ce să-i spui mersi!

— Nu-i spun lui, îți spun dumitale!

— El n-o să-mi spună! Cînd o să mă vadă, mimica lui o să-mi spună cu totul altceva!

— Poate o să mimeze vreo autocritică!

— Ba eu sper că n-o s-o mimeze! Sper c-o să fie sinceră!

— Ai dreptate! Jocul ăsta nu se potrivește în toate situațiile! Și ce-a urmat?

— Au urmat și alte deficiențe în producție. Că știi și dumneata, peștele de la cap se dezorganizează, or, cum în cap erau directorul și inginerul-șef...

— Și rezultatul?

— Întîrzieri în producție și deci nerespectarea contractelor cu o parte din beneficiari. Nu li s-au livrat la timp mașinile de care aveau nevoie!

— Care va să zică, beneficiari nebeneficiari.

— Îți dai seama că din partea lor n-am mai primit felicitări!...

— Pesemne că ați avut prea multe în stoc! Și cînd te culci pe un supranormativ de felicitări, te trezești cu ce v-ați trezit voi!

— Frate, n-o lua așa! Felicitările erau meritate, că întreprinderea are realizări frumoase! Numai că în ultimul timp s-a întîmplat ce ți-am mimat!

— Și nebeneficiarii ăștia cine erau?

— Păi, de pildă, Combinatul siderurgic din Hunedoara! Trebuia să primească o mașină pînă în iulie și n-a primit-o nici pînă la sfîrșitul lunii septembrie! Pe urmă au mai fost Întreprinderea pentru aprovizionare cu piese de schimb și utilaje din București, Baza de aprovizionare din Ploiești a MIPCh, și așa mai departe!

— Aoleu! Și așa mai departe?...

— Vroiam să spun etcetera! Că mai departe cred că n-o să mai fie așa!

— Și eu cred! Atunci, că m-am lămurit, eu te las!

— Nu te mai duci la fabrică?

— N-auzi că venisem după reportaj pozitiv?

— Ai dreptate! Dar să mai vii, că tot o să-l scrii!

— Cînd să vin?

— Îți dau eu un telefon, precis, cît de curînd!

— Atunci aștept! Și la despărțire dați-mi voie să vă mimez un sfat!

— Să văd!

— Fii atent... ghicești?

— Nu pricep! Ce-ai mimat?

— Cum îți vei așterne, așa... nu dormi!

— Vezi, de aceea n-am ghicit! Proverbul spune, așa „vei" dormi!

— Lasă că știu eu ce mimez! Cu „nu" e mai bine!

SADI RUDEANU

CÎND PĂRINȚII DIVORȚEAZĂ

Desen de V. VASILIU

COPILUL: — Norocul meu, că nu sîntem pe vremea regelui Solomon!

DIN CARICATURILE LUI

Bidstrup

APĂRUTE ÎN VOLUMUL „HUMOR OG SATIRE" — COPENHAGEN

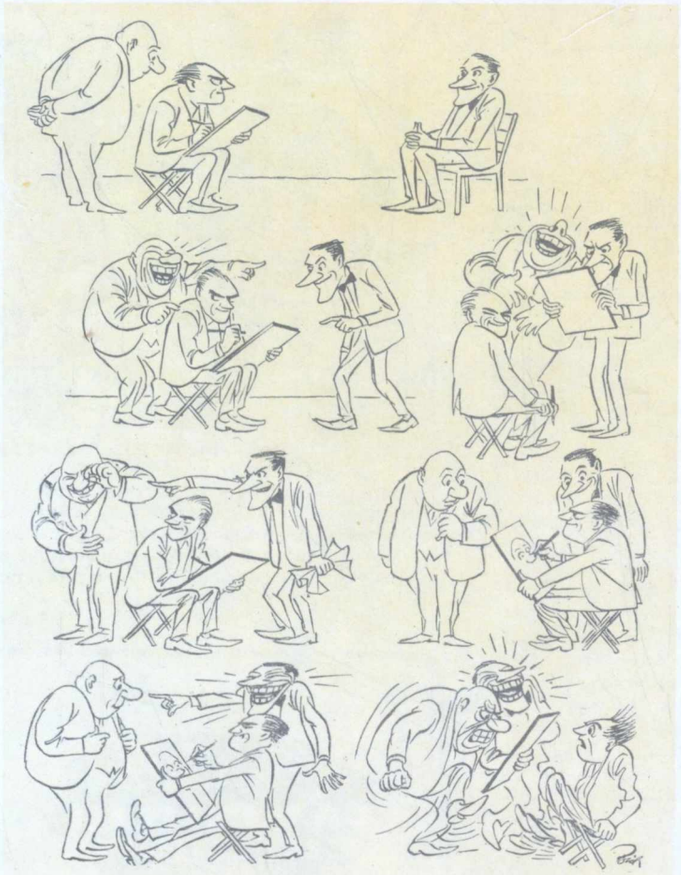

CARICATURA

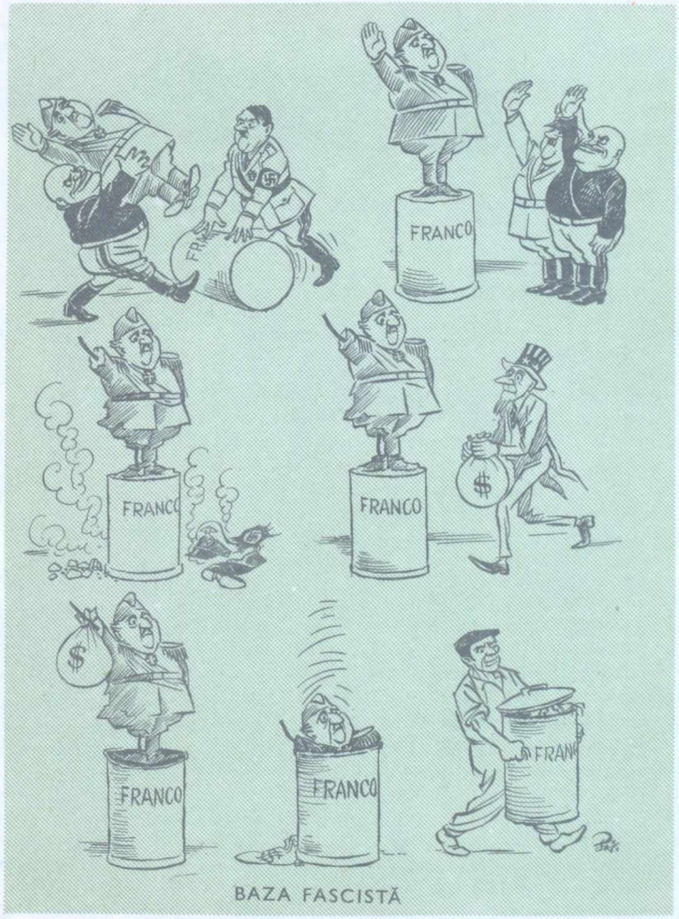

BAZA FASCISTĂ

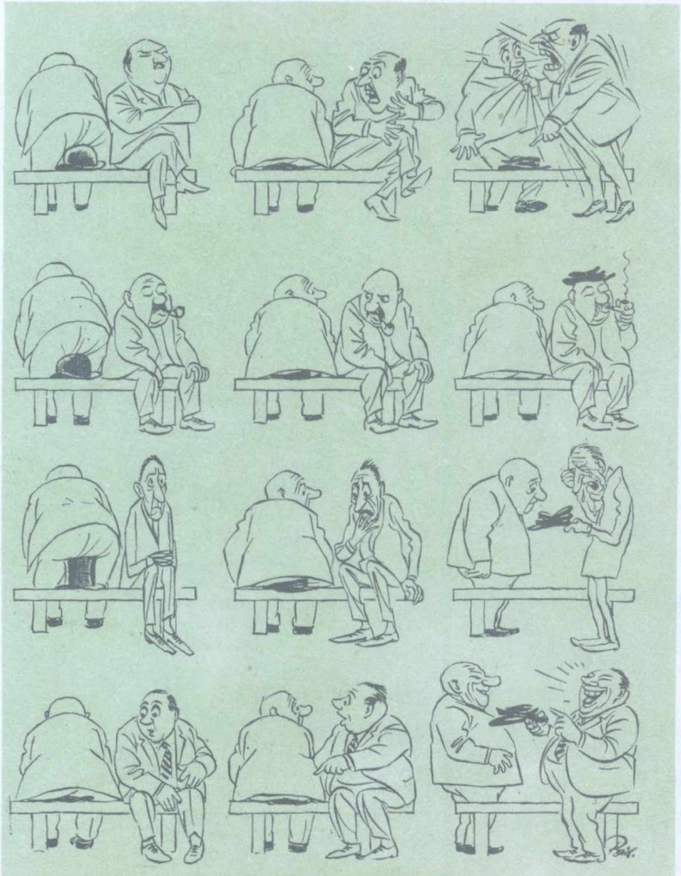

PATRU TEMPERAMENTE

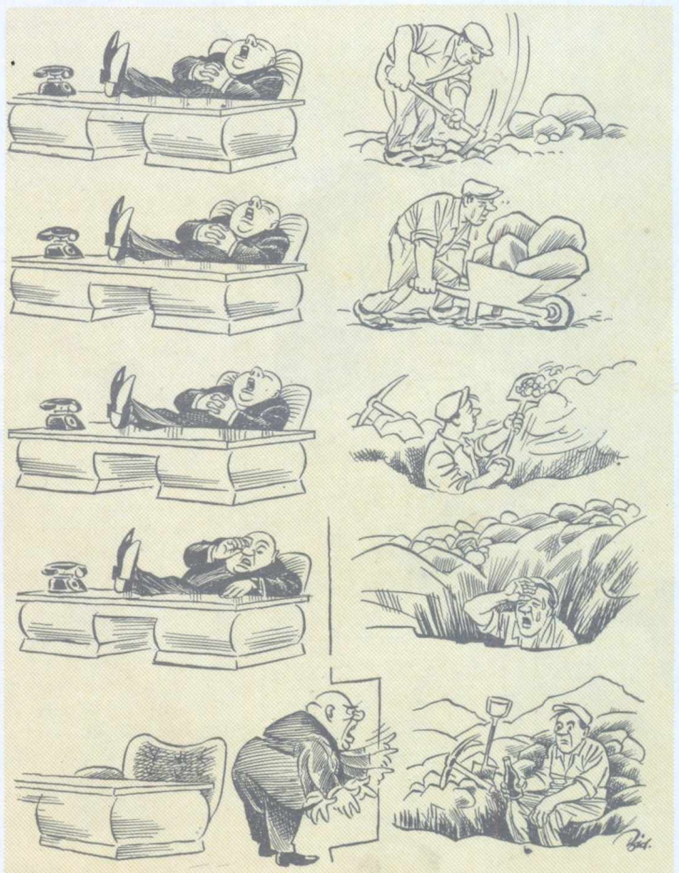

PATRON ȘI MUNCITOR

De ziua nunții tale îți scriu

Mie îmi place ca anumite evenimente din viața omului să fie cinstite după datină și împrejurări, cu petrecere, lume multă, chef și lăutari. Frate-meu e altfel: nu-i place gălăgia, agitația și țambalul. Preferă să guste în liniște și intimitate momentele cele mai plăcute ale vieții. El seamănă mai mult cu bietul tata. Era umorist, fie-i țărîna ușoară!

Așa că n-am rămas prea surprins cînd, într-o zi, am primit o scrisoare de la el, adică de la fratele meu care locuiește tocmai în Sighet, prin care îmi anunța căsătoria lui. După cum nu-i place țambalul, la fel detestă surlele și trompetele, așa că scrisoarea arăta astfel: Mă însor, fată bună, stai liniștit și vezi-ți de treabă, mă descurc și singur.

Am uitat să spun că are o deformație profesională în exprimare rămasă de cînd a făcut armata ca telegrafist. Am tras deci concluzia din „mă însor, fată bună", că fratele meu, chiar dacă detestă surlele, trompetele și țambalul, nu simte aceeași aversiune și pentru cobză, iar din restul scrisorii reieșea limpede că adio chef, adio tămbălău, adio periniță, adio „adio mamă". M-am resemnat și i-am trimis numai o telegramă de felicitări stînd liniștit și văzîndu-mi de treabă. Dar nu a trecut mult și am primit o nouă scrisoare de la el. De data asta suna cam așa: Mersi felicitări. Deși însurat fără a chema muzică, ci numai socri și fără daruri în bani ci folosit exclusiv darurî naturale soției, Inspectoratul regional Maramureș al Uniunii Compozitorilor trimis cadou inutil înștiințare prin care anunța că ar trebui să plătesc 88 lei remunerație autor în caz că fac petrecere. Rog anunță Urzica.

Prin urmare, Inspectoratul regional Maramureș trimite înștiințări conform registrelor de stare civilă, tuturor celor care s-au căsătorit, așa, ca să le fie cu noroc și într-un ceas bun. Ce să mai controleze bieții inspectori! Ei sînt puțini, nunți sînt berechet, greu la deal, greu și la vale! E mai simplu să bagi un formular într-un plic, să-i scrii adresa luată după registru — chiar dacă a trecut mai bine de o lună de la căsătorie — să-l introduci în cutia poștală și pe urmă... somn ușor, vise plăcute, treburile sînt făcute, leafa vine pe tăcute!

Are dreptate frate-meu. Bună de Urzica. Și din nou, cum mi-a spus, așa am făcut.

Urzica a semnalat cazul Uniunii Compozitorilor care îi răspunse prompt și fără șovăire, cam în felul următor: Bine procedează Inspectoratul regional Maramureș. Imprimatul tip de înștiințare are ca scop „popularizarea" obligațiunilor celor care organizează astfel de petreceri, fără însă a-i obliga la vreo obligație de plată. Există un alt imprimat prin care obligația devine obligatorie în cazul cînd nu mai e cazul de simplă popularizare a obligației.

Mai pe scurt, un imprimat cînd nu e cazul să plătești și altul cînd este.

Simplu ca do, re, mi, fa sol, la, si! Dar asta a fost numai introducerea; urmează „largheto sostenuto, un poco sforzando", parte vocală cu acompaniament de trombon. Textul: *„În realitate toate cazurile se verifică în prealabil foarte minuțios și obiectiv, se ia contact personal cu fiecare caz în parte"* (strofa întîi); *„...după o analiză și verificare a fiecărui caz în parte și apoi din nou verificat pe teren la fața locului de organul nostru"* (strofa a doua); *„Cetățeanul* (cum ar fi, de pildă, frate-meu)... *greșit a interpretat conținutul formularului"... iar... „inspectoratul nostru regional urmează să ia legătura...* (ca, de pildă, cu frate-meu)... *pentru a-l lămuri de (!?) caracterul înștiințărilor pe care organul nostru le difuzează"* (strofa a treia și ultima)

Aplauze la scenă deschisă din toate colțurile regiunii Maramureș! Felicitări inspectorilor regionali și... bravo celor de la Uniunea Compozitorilor care au întocmit răspunsul!

Va să zică, tot frate-meu a greșit dar o să fie lămurit. Bieții inspectori regionali — „organul nostru" — cum îi numește uniunea-mamă, verifică, paraverifică, dau din greu și ostenesc pînă se hotărăsc să trimită un formular tip. Iar după ce, în sfîrșit, îl expediază, din nou gîfîie și nădușesc deplasîndu-se pe teren — și nu numai „pe teren", ci și „la fața locului" — ca în mod minuțios și „foarte obiectiv" să „ia contact personal" cu destinatarul pentru a-l lămuri că... l-a primit degeaba. După care organul-fiu se culcă liniștit, iar uniunea-mamă veghează ca nu cumva un presupus infractor matrimonial sau delicvent nupțial să-i tulbure somnul cu vreo sesizare la Urzica sau cu vreo nuntă fără lăutari.

Strașnică partitură pentru un cîntec și de nuntă, și de leagăn! Am să-i scriu lui frate-meu că merită să plătească drepturile cuvenite autorilor. Ba chiar, uite, dau și eu jumătate!

CONST. PETCULESCU

Unii activiști culturali dovedesc indiferență față de preocupările și aspectele noi ce apar în viața satului, neglijînd temele apte să intereseze masa respectivă.

— Luna trecută am conferențiat despre pescuitul sturionilor în antichitate. Azi vorbesc despre pescuitul sturionilor în Evul Mediu...
— Dar un subiect mai actual nu s-ar putea?
— Ba da: pescuitul sturionilor în zilele noastre.

Desen de FRED GHENĂDESCU

MIRCEA PAVELESCU

Balada CĂMINULUI CULTURAL

DIN COMUNA SULIȚA[1])

Clădirea asta nespoită
Și măturată bienal
Sau de trei ori pe cincinal
Că pare-o casă bîntuită
De-un spectru supranatural,
Uitată, rece, părăsită
Și cu lumina neplătită,
E chiar căminul cultural.

Fiindcă directoru' formal[2])
Nu-și face treaba cuvenită.
Nu dă și el măcar un bal
(Dacă brigăzile-l irită!)
Sau nici o piesă anual
Sau film pe-o temă potrivită
Ori conferință (chiar citită)
Nu-s la căminul cultural.

Unde-i taraful colosal
Și faima lui statornicită?
Artiștii-n cobză și țambal,
Cu măestria lor vestită,
La horă și la „învîrtită",
S-au dat adînc la fund, halal!
Uitarea pare să-i înghită
Azi la căminul cultural.

Invocare
Voi, foruri de pe plan local,
De ce directorul ezită
Să facă gestul ideal
Și să se autodemită
De la căminul cultural?

1) Raionul Botoșani
2) Ion Chiriac

UN OM DE CUVÎNT

Conform legilor în vigoare în Republica Sud-Africană, un medic este obligat să aibă aceeași culoare ca și pacienții săi. Un bolnav negru nu poate fi îngrijit de un doctor alb și vice-versa. Mai ales vice-versa. Din acest punct de vedere, orășelul Rehoboth e vîtregit de soartă. Pentru cei opt mii de locuitori ai săi (albi și negri) există un singur medic — Kenneth Abrahams — și acela negru.

Ca să respecte cu stricteţe legea, albii din Rehoboth au de ales între două posibilităţi: 1) să recurgă la serviciile unui medic alb din alt oraş sau 2) să nu se îmbolnăvească niciodată. Posibilitatea nr. 1 prezintă dezavantajul că cel mai apropiat oraş cu medic alb e la 85 de kilometri. Dat fiind lipsa de conştiinţă civică a microbilor, gastritelor şi afecţiunilor cardiace s-a dovedit inoperantă şi posibilitatea nr. 2.

Rezultatul: doctorul Abrahams a continuat să-şi îngrijească pacienţii, indiferent de culoarea pielii lor şi a devenit astfel un delicvent. Drept care autorităţile din Pretoria au trimis cinci autocare cu poliţişti înarmaţi pînă în dinţi, pentru a-l aresta. Numai că foştii şi viitorii bolnavi din Rehoboth nu au fost de acord cu această măsură. Ei au înconjurat locuinţa medicului şi au împiedicat pe agenţi să-şi aducă la îndeplinire nobila lor misiune.

Vreme de cîteva săptămîni după aceea, negrii şi albii din Rehoboth au organizat o pază sistematică în jurul casei lui Abrahams, pentru a-l apăra pe cel care le apără sănătatea şi viaţa. Şi lucrurile au mers aşa pînă ce d. I.G.van der Wath, ministrul adjunct al Igienei din Republica Sud-Africană, a trimis o scrisoare în care anunţa că, „ţinînd seama de condiţiile excepţionale" din localitate, renunţă la urmărirea dr-ului Abrahams. În faţa unei asemenea garanţii, „sentinelele" au fost retrase.

Şi atunci, într-o noapte, şi-au făcut din nou apariţia cele cinci autocare pline cu vitejii poliţişti. De data aceasta, n-a mai fost nimeni care să li se opună. Aşa că doctorul Abrahams a fost înşfăcat ca un borfaş ordinar, transportat la Pretoria şi aruncat în temniţă.

La Rehoboth, cei opt mii de locuitori lipsiţi de medic discută despre d. van der Wath şi despre felul cum îşi respectă el cuvîntul în termeni pe care decenţa îi împiedică să vadă lumina tiparului. Dar pe ministrul-adjunct al Igienei acest lucru nu pare să-l afecteze peste măsură. Esenţialul e că a fost aplicată legea şi că a fost pedepsit negrul care-i jignea pe albi vindecîndu-i.

M. NICOLAE

Din discuţiile purtate între ţările posesoare de petrol din Orientul arab şi marile trusturi străine, a reieşit că împărţirea pe jumătate a beneficiilor e de fapt încălcată abil de către trusturi.

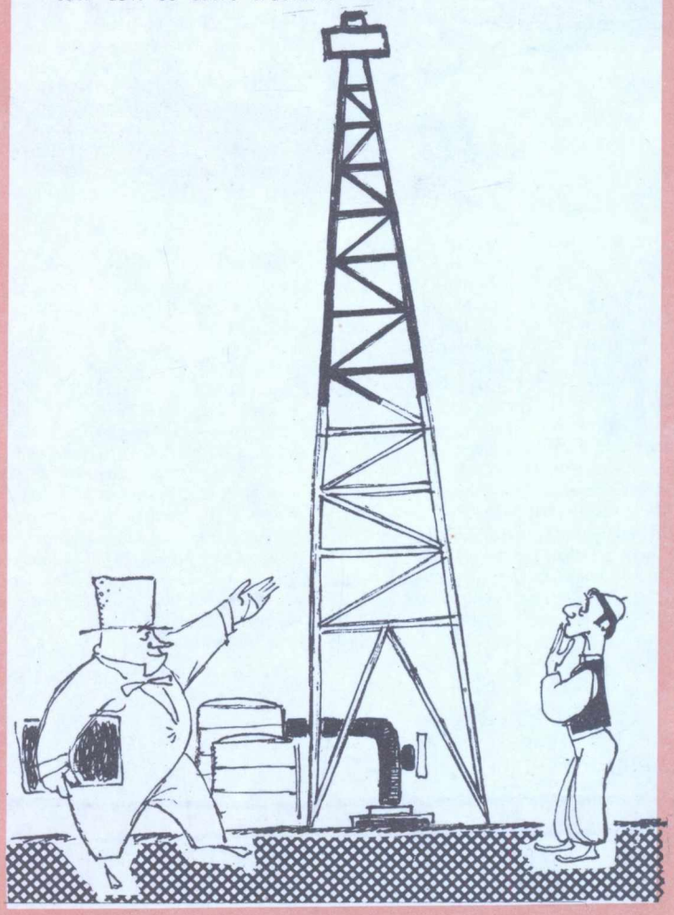

TRUSTMANUL: — Afacerea e cinstită: Jumătatea de sus e a ta, cea de jos, a mea!

Desen de EUGEN TARU

Desen de M. CAPĂTĂ

Aici se joacă numai cu albele...

ŞTIRI ULTRASCURTE

După cum menţionează „Daily Worker", nu există tranzacţie în cadrul Pieţei comune, la care să nu se observe încercarea unora de a-i trage pe sfoară pe alţii.

Ce piaţă comună? Bîlci comun!

* * *

Ploile căzute toamna aceasta în Italia au provocat inundarea şi dărîmarea numeroaselor subsoluri, construite ca locuinţe necorespunzătoare în scopuri speculative.

Au trebuit să se dărîme subsolurile ca să iasă la iveală dedesubturile..

* * *

Un medic din Philadelphia a realizat o performanţă unică: a executat o operaţie la abdomen, folosindu-se de o singură mînă.

Probabil, cea de a doua o avea în buzunarul clientului.

* * *

Actorul Lawrence Olivier, într-un interviu acordat ziarelor, aminteşte că era odată o vreme cînd multe artiste celebre şi-au dorit toată viaţa să ajungă şi ele stele de cinema. Erau stele foarte puţine. Dar astăzi sînt stele multe... Astăzi multe stele de cinema celebre îşi doresc să ajungă şi ele odată adevărate artiste...

* * *

D. David Hell, magician din Londra, a publicat o broşură în care arată că pisica este un animal care aduce omului noroc. De aceea, recomandă tuturor celor săraci şi obidiţi să-şi procure cîte o pisică.

Probabil, ca să tragă mîţa de coadă!

Urzica ajută

În articolul intitulat „Știință și tehnică", apărut în „Urzica" nr. 6, se critica faptul că prin învelitoarea așternută pe acoperișul imobilului din Craiova, str. 24 Februarie, apa de ploaie pătrunde ca prin tifon.

Ca urmare a notei publicate, T.R.C.L. Oltenia a luat măsuri de îndreptare. Acum ploaia nu mai apucă să se scurgă în apartamente. Se scurge frumușel în direcția burlanului, apoi trece prin el pînă ajunge în curte.

Bineînțeles că toate acestea se întîmplă numai cînd plouă.

Cînd e senin, pe acoperișul respectiv nu se petrece nimic interesant. Cel mult miaună vreun pisoi!...

* * *

Un material, oarecum similar cu cel pomenit mai sus, a fost publicat în nr. 9 al revistei noastre.

Singura deosebire constă în faptul că acțiunea nu se petrecea la Craiova, ci în Capitală, la o serie de blocuri din str. Drumul Taberei.

Și în cazul de față, lucrările au fost remediate, I.R.C.R. Lenin dînd dovadă că poate, atunci cînd vrea, să facă un acoperiș bine acoperit.

Bun! Acum, vorba ceea, n-are decît să plouă și în București!

* * *

Referitor la modul necorespunzător în care ospătarul Farcaș Dionisie de la restaurantul „Siretul" din șoseaua Ștefan cel Mare nr. 24 se comportă cu publicul consumator, în revistă (nr. 13) a apărut un mic articol, sub titlul „Porție suplimentară". Tovarășii de la Inspecția comercială de stat din cadrul S.P.C.-ului, citind materialul, au luat urgent legătura cu I.A.P.L. „Siretul" iar I.A.P.L-ul a luat la rîndul său (tot urgent) legătura cu ospătarul Farcaș.

Imediat după cele întîmplate, Farcaș a luat legătură cu... realitatea. Adică s-a văzut transferat. Cu care prilej sperăm să-l vedem transformat!...

DAN MANOLESCU

În Spania, oamenii de artă și cultură sînt întemnițați pentru că demască regimul de teroare al lui Franco.

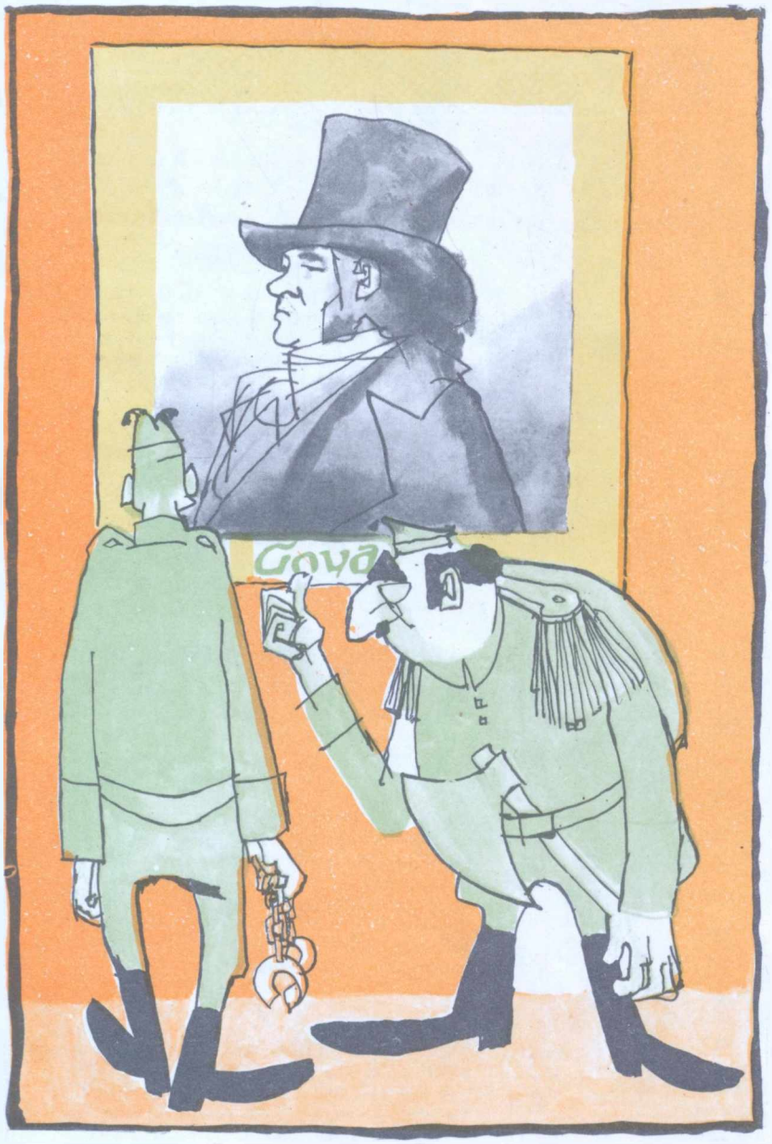

FRANCO: — Ăsta mi-a scăpat!

Desen de D. NEGREA

MIHAIL JOLDEA

Iar nu s-au înțeles

Cei doi prieteni s-au întîlnit în stația tramvaiului 3 de la Casa Scînteii.

— Ce ai, Mitică?

— Lasă-mă! Nu mă mai întreba! Simt că-mi plesnește capul. Dacă n-aș fi un om de 58 de ani, m-aș fi luat la bătaie

— Cu cine, nene? Fă-mă să înțeleg!

— Cu cine? Cu tineretul d-tale, d-le Costică! Niște nerușinați, ireverențioși față de mustața mea albă... Lipsiți de cuviință... fără maniere... Nu țin cont că sînt mai mare cu cîțiva ani.

— N-ai dreptate, Mitică. Sînt foarte cuviincioși!

Sosind tramvaiul, cei doi amici se urcă bodogănind. Întîrziind cu plata biletelor, Mitică și Costică au rămas fără locuri. Dar Mitică zărește unul... unul din cele patru oprite pentru bolnavi și bătrîni. Se repede ca din pușcă, însă servieta unui tînăr îi taie elanul.

— Ocupat, tinere? întreabă Mitică în timp ce fierbe și apasă pe cuvîntul „tinere".

— Ocupat! îi răspunde acesta.

— Ce mai zici, Costică? Cuviincioși, nu? Nu stă nici el, nici eu. Stă servieta.

Tocmai cînd vrea să intervină prompt, adică să transforme servieta într-o autentică mînge de volei, se apropie o bătrînă. Tînărul ridică servieta și bătrîna se așază.

— Mulțumesc, nepoate! rostește bătrîna.

— Auzi, Costică! Ca la tren! Oprește loc! Și pentru cine... Pentru neamuri! Ascultă-mă pe mine: familiarismul ăsta ne omoară... și necuviința!

— Trebuie să ții cont, Mitică, de faptul că bătrîna e mai mare cu cîțiva ani ca tine, îi răspunde Costică privind în altă parte.

— Ei și?... Fără protecții, d-le! Fără familiarisme! Apoi rămîne cu cuvîntul pe buze. Mitică admiră. Și cînd admiri, nu te mai interesează mustața sau meșa albă a nimănui. Mitică admiră... Natura? Aș!... Admiră un păr brun, brun ca taina unei nopți de vară... Tînăra stă pe scaun privind pe fereastră. Mitică stă în picioare privind la fată. Fata, tînără și frumoasă foc. Mitică cam bătrîior, cu o burticică pe care ar invidia-o orice femeie fără copil. Costică îi urmărește privirea. O privire de „Te-aș iubi o viață întreagă!"... (Tango de Lopez). Ochii devin faruri. Ce spun eu „faruri"? Reflectoare de apărare anti-aeriană plimbîndu-se din creștetul fetii pînă la călcîiul lui Achile, și invers.

La un moment dat, fata simte privirea și zîmbește înroșindu-se stînjenită.

— Am dat-o gata! Nu mai rămîne decît să indic locul întîlnirii și ora.

Fata se ridică. Din fileu îi scapă o prună drept pe scaun, dar Mitică nu observă decît ochii, părul, nasul, gura și restul... Aude ca prin vis:

— Vă rog să mă iertați. Nu v-am observat. V-aș fi oferit locul de mult.

Ce-a fost asta? Parcă tot tramvaiul hohotește, în frunte cu Costică!... Mitică a căzut peste scaunul cu pruna, amețit. După cîteva clipe, au coborît amîndoi. Mitică furios, Costică cu un zîmbet din care se înțelege insulta. Trec cinci minute și cei doi amici nu îndrăznesc să deschidă focul. Timid, Mitică reperează și trage.

— Ai văzut, Costică?

— Îhî!...

— Buna cuviință a tineretului mă scoate din sărite!

— Așa-ți trebuie! Nu ți-e rușine? Bine ți-a făcut! Era firesc să-ți fi oferit loc, pentru vîrsta ta.

— De ce să-mi ofere locul? Este exagerat!

Și au mai trecut cîteva minute... Mitică se detașează de Costică, aruncîndu-i o vorbă:

— Bei o bere?

Costică zîmbește.

— La vîrsta ta nu se bea bere, crește tensiunea. Și mai ales acuma! Salutare!...

— N-ai decît!

Și amîndoi pornesc în direcții opuse.

PE ȘLEAU

de N. GULCEA

Vezi cîte-un tînăr sau cîte-un tomnatic
(Altminteri om de treabă și simpatic)
Cum vine la cenaclu sau gazetă
Și după ce te ține la șuetă,
Îți spune (un refren pe care-l știi!)
Că are încă-un stoc de poezii.

— Mi le-au cerut și alții, zice el
Privindu-te cu-n aer paternel,
Dar crede-mă, sînt versuri prea de soi
Și-ar fi păcat să nu le dau la voi.
N-ai să găsești un stih neizbutit —
Mi-au spus-o sincer toți cîți le-au citit —
Iar una care-i cea mai frumușică
Mai are și avantajul că e mică.
Apoi, să vezi că toate abordează
Probleme care vă interesează
Fiind de mare actualitate...
(Prevăd: cu soacre și nurori certate!)
Dar nu-ți mai spun, căci vei vedea, ce rime
Și ce imagini, crede-mă, sublime.
Eu însumi mă miram că din condei
Îmi ies astfel de-acorduri și scîntei!...

Și-n felul ăsta, surîzînd dulceag,
Autolaudele-i curg șirag
În timp ce tu, sătul pînă în gît,
Ai vrea să-i strigi pe șleau numai atît:
— Dacă-i așa, termină vorbăria
Și lasă să vorbească... poezia!

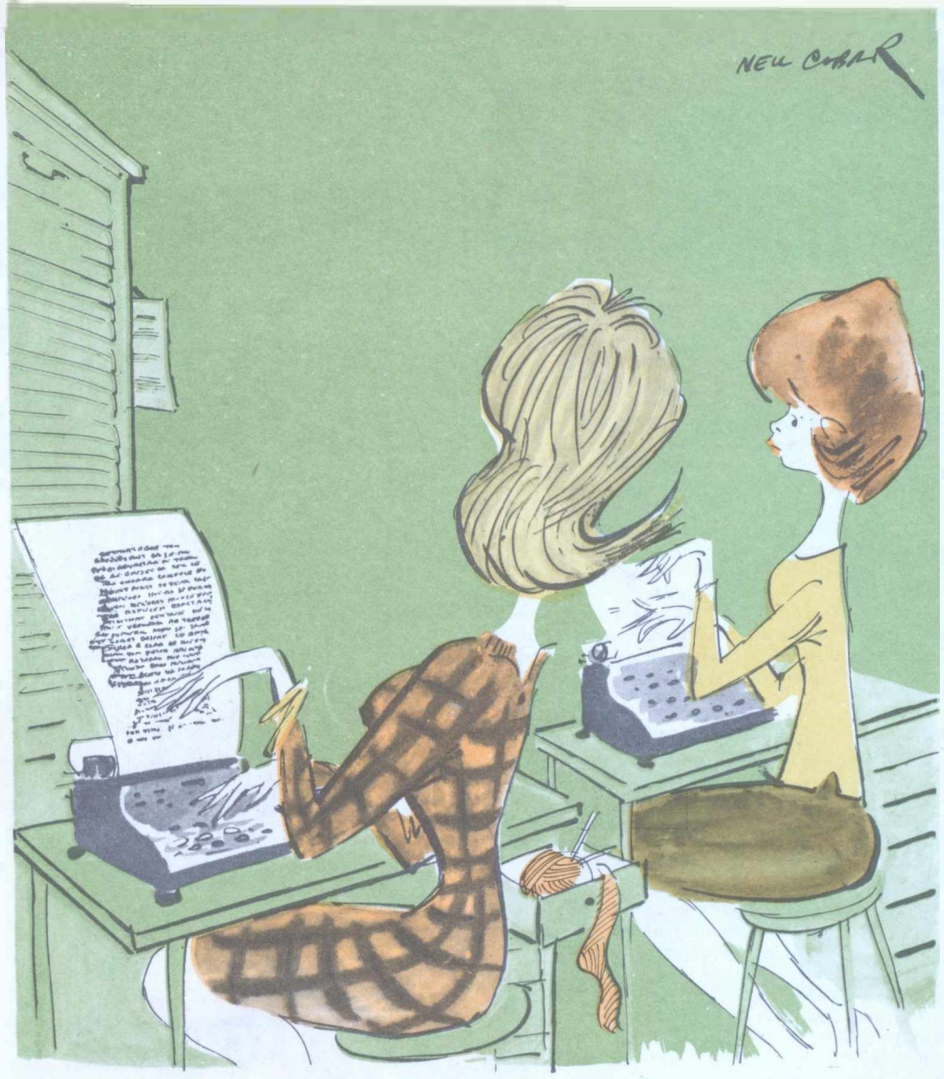

— E actorul meu preferat. De cînd l-am văzut în ultimul film, orice-aș face, numai pe el îl am în fața ochilor!...

Desen de NELL COBAR

NEGRU PE ALB

În „Shelley" de Dan Grigorescu, carte apărută în colecția „Oameni de seamă", găsim un caz interesant de... plural:

„Lui Nad Ludd și tovarășilor săi lucrul li se părea cum nu se poate mai limpede; singurul vinovat e mașina. Deci porniseră lupta împotriva lor". (pag. 99—100).

Am rămîne îndatorați dacă autorul ne-ar comunica forma pe care o are la singular, substantivul plural... mașina.

În aceeași lucrare mai putem citi la pag. 264:

„Pe lîngă acestea, un librar, pe nume Clark, reeditase, fără încuviințarea lui Shelley „Crăiasa Mab", asupra căruia poetul socotea că ar fi fost absolut necesar să revină"...

Potrivit pronumelui „căruia", utilizat de autorul cărții, în legătură cu „Crăiasa Mab" reiese că perfida crăiasă nu era altceva decît un... „crai" în travesti.

★ ★

Amelia Pavel semnează „Cuvînt Înainte" la traducerea cărții lui Hans Grundig „Între Carnaval și Miercurea Cenușii"...

Comentînd lucrarea, prezentatoarea ne spune:

„Hans Grundig găsește un prilej de a-și verifica propria sa poziție și a soției sale" (pag. 9)

E interesant de știut cum a putut să-și verifice poziția soției sale?!?...

Și mai departe:

„Modul lui de a observa și descrie oamenii, de a resimți peisajul, de a provoca sau gusta umorul, caracteristice celei mai autentice tradiții populare germane, apar puse în slujba unei realități devenite adeseori un coșmar" (pag. 10—11)

Din fraza, destul de încîlcită, se detașează mai clar:

„Modul lui... caracteristice.. „apar"...

Ceea ce însă apare, fără nici o îndoială, este confuzia regretabilă, pe care autoarea o face, avînd impresia că scrie clar...

N-am vrea să credem că acest „mod" de a construi frazele, îi este... „caracteristice"...

★ ★

Revista „Cinema" nr. 4 publică articolul „Liliana Tomescu și Tudorel Popa în vizită la „Cinema", semnat de Gheorghe Tomozei.

La un moment dat dăm peste întrebarea:

„— *Spuneți-ne* tov. Popa ce rol *ți-ai* dori?"

Fără să vrem ne amintim de un comandant de regiment, din armata burgheză, care-și mustruluia, cam așa, subalternii:

„— Dumneavoastră n-ați trecut pe unde am trecut eu, dar eu am trecut pe unde ați trecut voi... mocofanilor!"

PĂTRAȘCU ION SÎRBUL

★ ★ ★

Manualul de Limba Romînă, redactat de Ana Bedeleanu, Florin Popescu și Ion Popescu, introduce cu multă pricepere pe tinerii elevi din clasa a V-a în tainele acestei frumoase materii. Astfel, elevii învață despre poezia populară, despre narațiune, despre gramatica și părțile ei, etc.

Toate acestea sînt învățate de elevi pînă la pagina 112. De la pagina 113, elevii află, tot la gramatică, despre alte componente ale sintaxei și ale părților de cuvînt ca, de pildă, ciupercile și cultivarea lor, despre răsadnițe, cum se hrănesc bacteriile, despre mucegai precum și alte componente ale sintaxei... Totul este însoțit de ilustrații înfățișînd diferite soiuri de ciuperci, drojdie de bere sau culturi de mucegai.

Evident și acest intermezzo botanic ar putea ține, eventual, de gramatică. De pildă: o ciupercă-două ciuperci, genul feminin; un mucegai-două mucegaiuri, genul ambigen... Dar de la pag. 129, drojdia de bere, importanța ciupercilor și mucegaiul se retrag, făcînd loc „Substantivelor comune și proprii", continuînd cu ortografia, declinarea și alte elemente care, oricum, sînt legate mai trainic de specificul limbii romîne.

Probabil că cei care au broșat în acest mod respectivul manual, au făcut-o cu intenția lăudabilă ca elevii, citind manualul de Limba Romînă, să capete în același timp o cultură generală și din alte domenii.

Pe cînd un manual de Limbă Romînă, din care elevii să învețe la gramatică despre proprietățile acidului azotic și despre luptele lui Vlad Țepeș?

Vorba ceea: un Țepeș-doi Țepoși...

AL. V

Răboiul urziciî

Teatrul și motocicletele

La Oradea s-a fixat un loc pentru parcarea de automobile și de motociclete, chiar lîngă Teatrul de Stat.

Acest fapt prezintă un mare inconvenient. Deoarece în teatru se lucrează de dimineață pînă noaptea, ziua fiind repetiții iar seara spectacole, vocile artiștilor tulbură în permanență liniștea de care au nevoie motoarele acestor vehicule ca să păcăne, să bocăne, să răpăie, să bubuie și să duduie.

Această situație, care durează de un an, nu mai poate desigur continua și forul competent local trebuie să găsească o soluție.

O soluție ar fi... mutarea stației de parcare în alt loc. Dacă însă o asemenea soluție ar fi prea complicată, propunem noi una mai simplă: să fie mutată... clădirea teatrului..

„Seriozitate"

Luînd masa la restaurantul cooperativei din Segarcea, tovarășul Vrionis Constantin, director la I.R.I.C. din localitate, a avut prilej să constate comportarea necorespunzătoare față de clienți a ospătarei Tanța Ștefan.

Reclamînd acest fapt, în scris, conducerii cooperativei, tovarășul Vrionis a primit adresa nr. 1673/1963 prin care conducerea numitei cooperative îi făcea cunoscut că, numitei ospătare, pentru repetate asemenea abateri, i s-a desfăcut contractul de muncă.

Dar mai trecînd tovarășul, peste cîteva zile, pe la acel restaurant, a constatat că respectiva ospătară era tot acolo, bine mersi. Conducerea cooperativei îi comunicase, așadar, cetățeanului, un neadevăr.

Sesizînd-o apoi și „Urzica" în aceeași chestiune, conducerea cooperativei a răspuns, cu adresa nr. 2221/1963, că respectiva ospătară a fost... sancționată cu... mustrare scrisă.

Dacă i s-ar adresa, în aceeași chestiune, cooperativei din Segarcea, și o a treia sesizare, n-ar fi de mirare să răspundă că ospătara care a fost întîi concediată, apoi numai mustrată, a fost de fapt... premiată!

Chereba cu chef

La una din secțiile întreprinderii Electro-Banat din Timișoara lucrează și un tovarăș Chereba Ion. Acest tovarăș e un priceput muncitor, dar lucrează după cum are chef. Adică, atunci cînd e cu chef... nu lucrează.

E drept, nu e deseori cu chef. Numai de două ori pe lună: cînd ia leafa. În schimb, îl ține cîte două zile. Și noroc că ia leafa numai de două ori pe lună. Dacă ar lua-o... zilnic, ar fi cu chef... 60 de zile pe lună.

Și primind pînă acum, pentru chefurile sale, două „mustrări" (una „scrisă" și alta „scrisă cu avertisment") tovarășul Chereba și-a luat un ultim angajament: să nu mai vină cu chef după fiecare leafă, ci să aibă în fiecare zi chef de lucru..

Dacă-i așa: hai, noroc!

Chimie și gospodărie

În portul Brăila, în fața magaziilor, zac „depozitate" în aer liber și pe pămîntul gol, multe stive de saci cu îngrășăminte chimice, însumînd un mare număr de vagoane.

Stînd acolo de luni de zile expuse intemperiilor, mare parte din aceste substanțe s-au și stricat.

Aceste îngrășăminte aparțin gospodăriilor de stat Baldovinești și Bejan din raionul Brăila și G.A.C. Măcin.

Responsabilii numitelor gospodării au reușit, prin urmare, să-și arate — cu atitudinea față de aceste îngrășăminte — părțile... slabe.

În compensație, le vor fi — desigur — sancțiunile... tari.

G. RĂBOJ

REGIZORUL: — „De ce faci mutra asta acră, că doar nu le-ai cumpărat cu adevărat!"

Desen de AL. STOLARCZEK

I-auziți ce întrebare de somnambul! „Cum se poate bea o halbă?" Păi — zic eu — de cînd s-a inventat berea, nimic nu s-a schimbat: intri în local, te așezi la masă și comanzi — dacă ai curaj o ceri chiar rece și cu „guler mărunt" — o bei, plătești și p-aici ți-e drumul! Vezi ce ușor pare? Să tot bei, nu alta! Dar să vezi ce pățești dacă setea te face să intri la braseria „Dunărea" din Cluj!

Frumos local. Și mi-era o sete! Mă așez la o masă:

— O halbă!

— Da, vă rog!

Ospătarul — bine ras, bine dispus — apărut lîngă mine într-o fracțiune de secundă — se înclină curtenitor:

— Și ca mîncare?

— Am cerut o halbă...

— Mă scuzați, asta am mai auzit-o! Dar nu mi-ați răspuns încă la partea principală a întrebării: și ca mîncare?

— Dar de ce-i spui „partea principală a întrebării"?

— Fiindcă — tușește el discret — de ea depinde dacă... vă aduc halba cu bere!

— Aoleu! înghit eu în sec. Cu alte cuvinte bere... condiționată?

Se aude de la o masă vecină:

— Hai, tovarășe, cu halba! Doar ți-am spus că mi-e tare sete!

— Dar nu v-ați decis... ce mîncați! îi răspunde imperturbabil ospătarul.

— Asta-i o coșonerie! zic eu.

— Sînt aici! îmi răspunse un bărbat între două vîrste: Peter Gheorghe, responsabilul acestei braserii.

— Îmi pare bine, dar îmi pare rău de ospătarul localului! Auzi, dom'le ce tupeu!

— V-a jignit cu ceva?

— Cu... nimica toată! Auzi dumneata, că nu ne aduce halbele pînă nu comandăm și ceva de mîncare! Frumoasă invenție felicitările mele!

— Nu-l mai lăudați degeaba, căci nu-i invenția lui. E... dispoziția mea! Se comportă exact cum i-am ordonat eu!

— Aoleu!

— Vă doare ceva?

— Nu mă doare decît... faptul că forul dv. superior numește niște responsabili...

Am părăsit braseria, ca să zic așa... nebăut. Și, împreună cu mine, încă cinci clienți... însetați.

În stradă am făcut un jurămînt aproape istoric: să nu mai dăm pe la braseria „Dunărea" pînă nu se va schimba sistemul de servire al berei. Că doar sistemul „bere fără mîncare nu servim" nu-i un sistem. E un fel de obicei care ar fi de dorit să nu rămînă un sistem!

VALERIU FILIMON

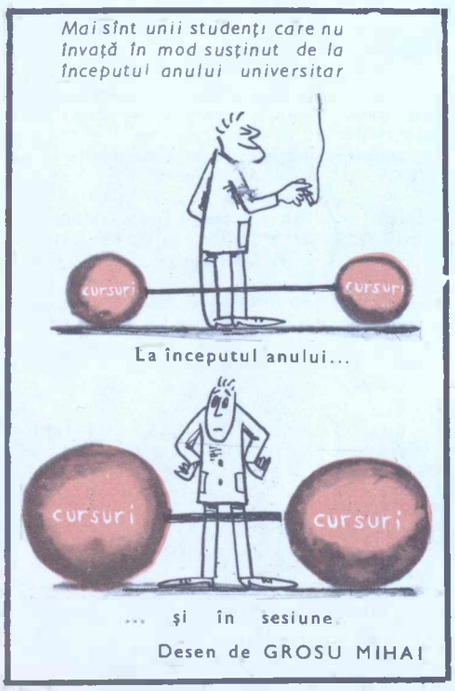

Desen de GROSU MIHAI

PROBLEMĂ TEHNICĂ

DE REZOLVAT

Cu cîtăva vreme în urmă s-a introdus în uzina noastră acțiunea „fiecărui inginer și tehnician o problemă tehnică de rezolvat". Dintre toți, Fănel era cel mai întîrziat în predarea lucrărilor. Într-o zi, mi-a cerut să-l înlocuiesc o săptămînă în schimbul de noapte ca să poată lucra dimineața. Știam eu că-l mai înlocuise o săptămînă și Dănilă, celălalt șef de schimb, dar îmi vorbise cu atîta patos despre căutările sale, despre cărțile de consultat, despre calculele, desenele și probele ce le avea de făcut, încît nu i-am putut rezista. Mai ales că Fănel este omul căruia nu-i poți refuza nimic, care are darul convingerii, care știe să te transforme în doi timpi și trei mișcări din suporter al Progresului în rapidist înfocat.

Ne întîlneam doar dimineața la vestiar. Îmi surîdea și mă bătea pe umăr cu aerul obosit al unuia ce stă aplecat pînă noaptea tîrziu asupra cărților tehnice și a planșelor de desen. Spre sfîrșitul săptămînii, nevastă-mea — ființă înzestrată și ea cu darul convingerii — m-a înștiințat că avem bilete pentru sîmbătă seara la teatru. Fără să crîcnesc, m-am înființat la Dănilă și l-am rugat să mă înlocuiască. După spectacol ne-am aventurat într-un restaurant specializat în fripturi tari. Mare mi-a fost mirarea cînd la o masă l-am văzut pe Fănel însoțit de o blondă subțirică. Ne-am așezat la o masă învecinată. Cînd m-a observat, Fănel m-a privit sever, cu privirea omului preocupat numai de îndeplinirea planului.

— Ce-i cu tine aici? Cum îți permiți să lipsești cînd schimbul de noapte e pe mîna ta?

Și fără a mai aștepta răspuns se întoarse spre blondă. Tăcui rușinat. În fond, avea dreptate, chiar dacă-mi pusesem înlocuitor Fănel avea întotdeauna dreptate.

— Cine-o fi tipa? zise soția mea. Parcă nevastă-sa e brună, și voinică.

— Cine știe? îi luai eu apărarea colegului meu. El e preocupat de o problemă tehnică, iar persoana o fi ingineră sau cercetătoare științifică și or fi avînd chestiuni tehnice de discutat.

Blonda vorbea destul de tare ca s-o putem auzi.

...— „Am văzut azi la Romarta un pulover tricotat superb... Dacă ai fi tu dulce și scump..."

— Tehnică discută, făcu nevastă-mea. Dar tehnică textilă. Și mi se pare că voi sînteți în metalurgie.

— ... „ S-ar asorta de minune la pantofii aceia ivoar din vitrina de la ... Romarta".

— Au ajuns la tehnica încălțămintei, zise nevastă-mea.

— ...„Îți place rujul ăsta? L-am luat de probă. Dacă vrei, mai putem lua vreo 2—3, să se găsească."

— Acum sînt la industria chimică, zise nevastă-mea.

În clipa aceia apăru ca o furtună soția lui Fănel. Se plantă în fața mesei doar atît cît să-i arunce cîteva adjective:

— Nu ți-e rușine obrazului, să lipsești noapte de noapte de acasă și să-ți bei leafa cu Claudia Cardinale asta...?!

Apoi se întoarse pe călcîie și plecă.

— În sfîrșit, au ajuns și la siderurgie. L-o fi turnat cineva, zise nevastă-mea.

Nu m-a răbdat inima să nu-i șoptesc printre dinți:

— Va să zică asta era problema tehnică?!... Obositoare problemă...

Nu m-a mai bătut pe umăr. S-a ridicat grăbit și a ieșit urmat de „Claudia". Era atît de grăbit, încît n-a mai avut timp nici să plătească. Noroc că i-a amintit ospătarul cînd a ajuns la ușă.

ANDREI BART

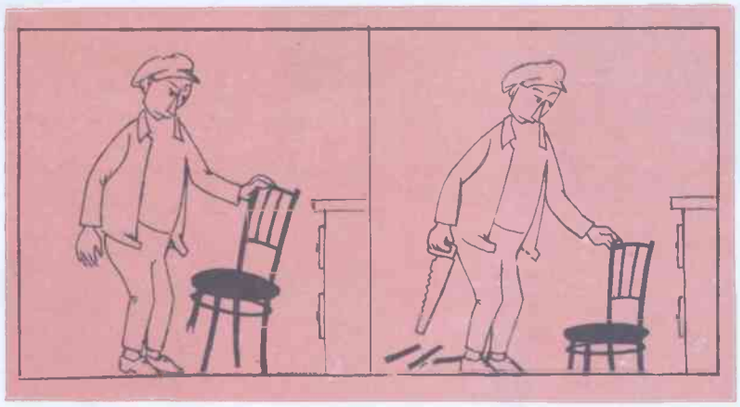

„REZOLVARE"

Desen de I. DAVIDESCU

BĂTĂLIA DE LA CĂLUGĂRENI

(Continuare din pag. 2-3)

CÎINELE: Ai uitat controlorul!

COTOIUL: (cîinelui) Mops, săriși și tu de colo.

CÎINELE: (vexat) Pardon! Nu sînt mops. Sînt setter.

COTOIUL: Să terminăm discuția că pe urmă ne certăm...

CÎINELE: Cu mine să vorbești frumos!

COTOIUL: Las-că știu eu că — matale — nu-ți plac decît cuvintele terminate în os...

(se face o clipă de liniște)

GÎSCANUL: Fîsss!

COCOȘUL: (gîscanului) Ce făcuși, nene?

GÎSCANUL: (arătînd spre un pasager care stă pe bancheta sub care e vîrît coșul în care se află,) Mă joc de-a dumnealui de de-asupra.

GÎSCA: (cu nasul pe sus) Așa e cînd îți freci penele de toți precupeții.

CURCA: Amărîtă viață!

RAȚA: Pe mine nu mă supără viața. Mă supără piața.

GĂINA: Așa te-am pomenit supărată.

RAȚA: (găinii) Vezi că-ți zic una de-ți „merge" fulgii.

GĂINA: (făcînd pielea ei) Tu, mie? Înțeleg să mă ardă o supă mai grasă.

RAȚA: (tivindu-și ciocul) Mde. Găina bătrînă face zeama bună!

CĂȚELUL: Nu vă mai certați, cucoanelor, pe vîrstă, că amîndouă sînteți de-o zeamă.

CURCA: (cățelului) Tu ce te bagi, mă, coadă cu urechi?

CĂȚELUL: (către curcă) Și, mata, de ce ești așa de acră?

IEPURELE: I s-a făcut de potroace. (Se aude toaca de la o biserică, pe lîngă care trece autobuzul)

UN PUI DE GĂINĂ: Ce-o fi asta?

PURCELUL: Troacă la biserică, ce să fie?... O fi murit cineva.

CURCANUL: (filozofic) Fiecare avem, pe lume, o soartă și-un destin. Restul, e numai varză călită..

MIELUL: (oftînd din fundul drobului) Adevărat... Te nești miel și mori stufat...

PUIUL DE GĂINĂ: (către purcel) Nene! Dar de ce ești înfășat așa? Ești copil de țiță?

PURCELUL: Nu! Sînt purcel de lapte.

CĂȚELUL: (purcelului) În ce lună ești născut?

PURCELUL: În luna lui cuptor...

BIBILICA: Păcat!

PURCELUL: De ce e păcat?

BIBILICA: Așa! Mi-a scăpat și mie vorba din gură.

PURCELUL: (atins, la tavă) Mîncați-ai vorba... (către ceilalți) Cînd aud de cuptor, mă ia cu frig.

GÎSCA: Și pe mine mă iau căldurile... Fierb.

GÎSCA: Măcar, de ne-ar lăsa să călătorim singuri... Noi, ai noștri. Dar mai bagă și oameni peste noi.

CURCANUL: Păi, pasagerii, unde ăi fi vrînd să stea?...

CĂȚELUL: Sus, pe acoperiș. La aer curat... Nu să ne infecteze nouă atmosfera...

TOȚI: Așa e! Așa e! Așa e!...

COCOȘUL: Și cel mai bun lucru e să-i reclamăm la I.R.T.A.

PURCELUL: Foarte bine... Să se termine, odată, cu porcăriile!

TUDOR MUȘATESCU

La un birou, mîncat de vreme,
Tronînd ca un hipopotam,
Eroul meu — „om cu probleme",
Privește-ntr-una către geam...

De-afară, picuri reci de ploaie
Îi torc o lene fără leac...
Absent, învîrte el o foaie,
Și pîn-la 3... mai e un veac!

Dar s-a deschis o ușă, parcă...
Trezindu-se din reverii,
Subit, devine grav și-ncearcă
Să-și pună ordine-n hîrtii!

Păcat de această ostenceală...
Căci un motan cu pas greoi,
Țîșni, făcînd popas pe-o coală,
Și față-n față stau cei doi.

Părea ceva mai trist motanul,
Privind și el într-un dosar,
De fapt avea motiv, sărmanul,
Căci dînsul nu primea....salar!

S. HOROVEANU

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII" — BUCUREȘTI

44.601

„INIȚIATIVĂ LIBERĂ"

— Susține că a inventat o metodă originală pentru prevenirea bătăturilor la picioare!

Desen de A. LUCACI